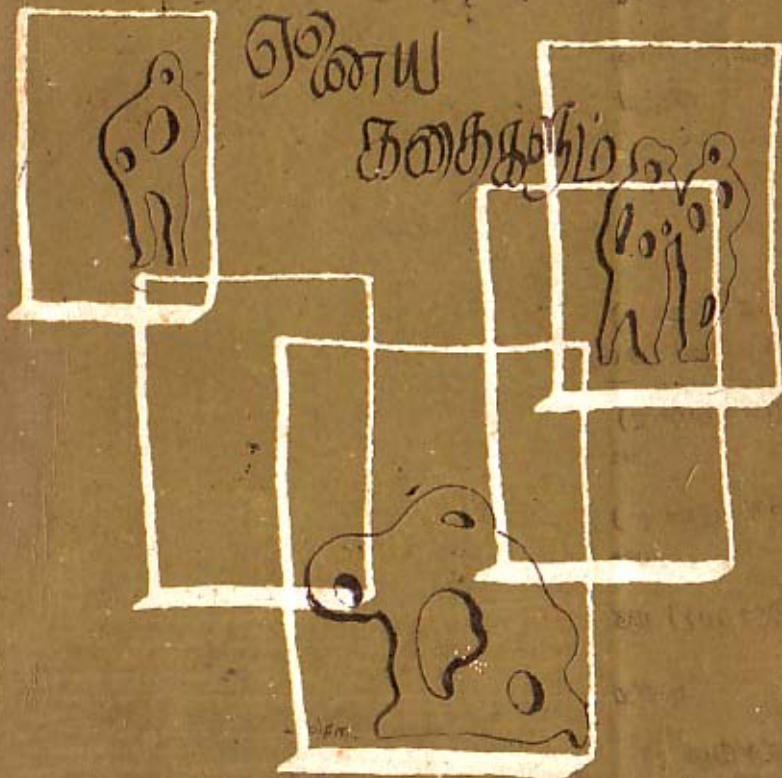

தொலைபேசி இருப்படி

அ. சீ. ச. ரா. சா

தொலைவும் இருப்பும்
ஏனை யகதைகளும்

ஆசிரியரால் வெளியிடப்படுவது.

மார்ச்சு 1974

விலை: ரூபா 3 00

'பாரதிக்குப் பிந்தியதோர்
பெரிய கவியாற்றல்'

'Tholaivum Iruppum Eenayakathaikalum'

(A Collection of Short-Stories)

A. JESURASA

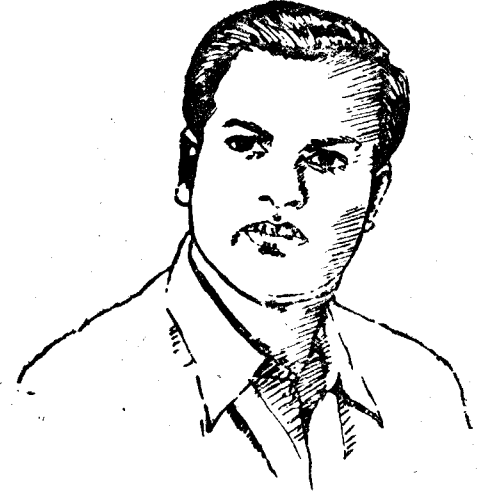
Published by the author, No. 79/1, Beach Rd,

Gurunagar, Jaffna, (Sri Lanka).

Illustrations : 'Sou', 'Muruthala'.

December 1974.

Price: Rs. 3-00

மஹாகவிக்கு

'அக்குறணை பிறிணரர்ஸ்', அக்குறணை.

முன்னுரை

'எதற்காக எழுதுகிறேன்?

என் இயற்கையைக்கண்டுபிடிக்க எழுதுகிறேன்:

சரி, என் இயற்கையென்ன?

மலிதகை இருப்பதுதான்!

—அமரர் 'கு. அழகிரிசாமி'

உள்ளே

v முன்னுரை

xiv என்னுரை

1 வெக்கங் கெட்டவர்கள்

10 பிரிவு

16 வரவேற்பு

20 படம், பார்த்த பிறகு

26 மகத்தான துயரங்கள்

31 ஓர் கடவுள் உறங்குகிறார் போல

37 கந்தசாமி வெட்கப்படுகிறான்

40 ஓர் இதயம், வறுமை கொண்டிருக்கிறது

46 தொலைவு

51 இருப்பு

குறைய எழுதி நிறையக் கணிக்கப்பெற்ற ஒரு சில இலங்கை எழுத்தாளர்களுள் இருபத்தெட்டு வயது நிரம்பிய நண்பர் அ. யேசுராசாவும் ஒருவர். மல்லிகையில் இவருடைய இரண்டொரு கவிதைகள் வெளிவந்த மாத்திரத்திலேயே இவர் பலருடைய கவனத்தையும் ஈர்த்தார். தொடர்ந்து கணையாழி, கவிஞன் இதழ்களில் பிரசுரமான கவிதைகள் மூலம் இவரை மேலும் பலர் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்புக்கிடைத்தது. உண்மையில் இலங்கையின் புதுக்கவிதைத் துறையை மதிப்பீடு செய்ய முன்வருகிறவர்கள் யேசுராசாவைக் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியாது. ஏற்கனவே பல விமர்சகர்கள் இலங்கையின் புதுக்கவிதைத் துறைக்கு யேசுராசாவின் தனித்துவமான பங்களிப்பைப் பற்றி விதந்துரைத்துள்ளார்கள்.

ஆனால் கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து யேசுராசா கதைகளும் எழுதி வந்துள்ளார், என்பது அனைவருக்குத் தெரியாது. எழுதிய கதைகளில் அனைமனவை பிரசுரிக்கப்படாமல் இருந்ததே இதற்குக் காரணமாகும். இதுவரையில் ஆக நான்கு கதைகளை பிரசுரமாகியுள்ளன. அவற்றுடன் இன்னும் பிரசுரிக்கப்படாமலிருப்பவற்றில் ஆறு கதைகளையும் சேர்த்து, தொலைவும் இருப்பும், ஏனைய கதைகளும் என்ற பெயரில் இக்கதைத் தொகுப்பை வெளியிடுகின்றார். அவருடைய கவிதைகள் எழுதித் தனித்துவமானதோர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளனவோ அதேபோல அவருடைய கதைகளும் தனித்துவமான ஓர் இடத்தைப் பெறும் என்பதற்குப் பல அறிகுறிகள் உள்ளன.

ஓர் எழுத்தாளனுக்கு, அவனுடைய சொந்த அனுபவங்களும் சமூகத்துடன் அவனுக்குள்ளே நோடித் தொடர்புகளுமே அடி ஆதாரமானவை. இந்த இரண்டும் இல்லாமல் வெறும் கருத்துநிலையிடு நின்று அவன் கதை அல்லது கவிதை 'புனை' முற்படும்போது அனை இயந்திரிகத்தன்மை பெறுகின்றன; வரட்டிலக்கியம் ஆகின்றன. அதே சமயம், புற்றிலைச் சார்பற்ற குனியத்தில், வெறும் அனுபவங்களை அவ்வனுபவங்களுக்காக மாத்திரம் கட்டி அழுவது சுத்த இலக்கிய நோஞ்சான் வாதத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. இவ்வகைத் தமிழ் இலக்கிய உலகின் இன்றையப் பிரதான நோய் நிலைகள் இவைகளேயாகும்; ஒரு புறத்தில் இயந்திரிகமான வரட்டிலக்கியம்; மறுபுறத்தில் தெளிவான பார்வையற்ற நோஞ்சான் இலக்கியம். ஒரு பக்கம் வெற்றுக்கோஷங்களும் சுலோகங்களும்; மறுபுறத்தில் தனிப்பட்ட, தற்சார்பான இன்பதன்பங்களும், கழிவிரக்கங்களும்! இந்த இரு சாராருமே தங்கள் அன்றாட அனுபவங்களுக்குப் பொருள் காண முடியாதவர்களே. அதாவது இந்த இருசாராருமே, தங்கள் அன்றாட அனுபவங்களுக்கும், இன்றைய வரலாற்றுச் சூழலுக்கும் உள்ள தொடர்பை இனங்காண முடியாதவர்களே. அனுபவம் பொருளற்றுப் போகின்ற ஓர் ஆபத்தான நோய் நிலையிலேயே நாம் இன்று உள்ளோம்.

இந்த ஆபத்தான நோய் நிலையிலிருந்து எமது இலக்கியம் விடுபட வேண்டுமானால், எழுத்தாளர்கள் மக்கள் வாழ்க்கையுடன் நேரடித் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொள்வதுடன், தமது அனுபவங்களை இன்றையப் பிரதான சரித்திரச் சூழலுடன், பிரதான சமூக, பொருளாதார அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்குடன், தொடர்புபடுத்தி, அவ்வனுபவங்களின் அடி ஆதாரத்தில் தமது கருத்துகளை உருவாக்க முனைய வேண்டும். அனுபவங்கள் அகநிலைப்பட்டவை. அவ்வனுபவங்களுக்கு குறிப்பிட்ட சரித்திரச் சூழலில், அவ்வனுபவங்களுக்கு குறிப்பிட்ட சமூக, பொருளாதார வளர்ச்சிப் போக்கில் பொருள் காண்பதென்பது புறநிலையானது. அவ்வயப்

பட்ட அனுபவங்கள் புறவய நோக்கின் சமநிலையுடன், காரண காரியத் தெளிவுவரச் சித்தரிக்கப்படும்போது அப்பரிவர்த்தனைக்குரிய இலக்கிய படைப்புகள் ஆகின்றன.

யேசுராசாவின் இந்தக் கதைகள் கவிஞர் முருகையல் கூறுகின்ற 'அனுபவவெண்குட்டில்' பிறந்தவை என்பது தெளிவு. இவ்வனுபவ வெண்குட்டே இக்கதைகளின் சிறப்பம்சம் எனலாம். இவ்வனுபவங்கள் இரண்டாம் ஆள், மூன்றாம் ஆள் அனுபவங்களாகவோ, கேள்விச் செவியேறல்களாகவோ இவ்வாமல் நேரடியாகப் பெறும் அனுபவத்தின் செறிவும் இப்படி கொண்டுள்ளன. இக்கதைகளைப் படிக்கும்போது கிடைக்கும் மனநிறைவு இவ்வனுபவ நிறைவேயல்ல. அனுபவத்தை இவ்வளவு தீவிரமும் பெறும் சித்திரிக்க ஒரு சாதனையாகும். இந்தச் சாதனையே யேசுராசாவின் கதைகளாகும். இவ்வனுபவ இலக்கிய நோக்கே காரணமாக நாம் எனத் தோன்றுகிறது. சிலருக்கு இலக்கியம் ஒரு கருவியாகவே அமைந்துவிடுவதுண்டு. வேறு சிலருக்கோ, அது தன்மையும், தாம் சார்ந்துள்ள சமூகத்தையும் உணர்ந்து கொள்ளும் வாழ்வியல் இயக்கமாக அமைகின்றன. யேசுராசா இந்த இரண்டாம் ரகத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது, இந்தக் கதைகளிலிருந்தும் (அவருடைய கவிதைகளிலிருந்தும்) விளங்குகிறது. இத்தகையவர்களில் சிலருக்கு இவ்வனுபவம் இல்லை; புனைவுகள் இல்லை; ஒளிவு மறைவுகள் இல்லை. உண்மையை அப்படியே எழுதாவிட்டால், தங்கள் படைப்புகளின் இருப்புக்கு எவ்வித நியாயமும் இல்லை என்று இவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இத்தன்மையினாலேயே, இவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இத்தன்மையினாலேயே, இவர்கள் ஒரு அனுபவத்தை, ஒரு பொழுதை, ஒரு நிகழ்வை தமது படைப்புகளால் அப்படியே பெயர்த்தச் சேகரணமூலம் மாசு சிருஷ்டித்துவிடும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாக உள்ளார்கள். யேசுராசாவின் படைப்புகளில் நாம் இந்த உண்மைத் தன்மையையே காண்கிறோம். இலக்கியத்தின் உண்மைத் தன்மையில் யேசுராசா எவ்வளவு அக்கறை கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அவருடைய பொதுவான இலக்

கிய நேர்மையில் மட்டுமல்லாமல், அவர் தரும் சூழல் விபரணங்களில் மாத்திரம் அல்லாமல் வாக்கிய அமைப்பு, வார்த்தைப் பிரயோகம் ஆகியவற்றிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. கண்ணுக்கள் என்னெய் விட்டுக்கொண்டிருப்பது போல், தம்மை வெளிப்படுத்துதலில் அவர் மனம் அவ்வளவு விழிப்பாக உள்ளதெனினால் தான் தமது அனுபவத்தைச் சிந்தாமல், சிதறாமல் கெட்டியாய் பத்திரமாகத் தருவதில் பெரும் வெற்றியைக் கண்டுள்ளார்.

ஆனால் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோல், அனுபவங்களின் சித்திரிப்பு வாசகனை ஒரே வீச்சில் பற்றக்கூடியதாய் எவ்வளவு உயிர்த்துடிப்புடன் அமைந்தபோதும் அது புறநிலை நோக்கில் அமையாவிடின் அதன் பொருள் புதையுண்டு மூடுமந்திரமாகப் போய்விடும். அப் புறநிலை நோக்கு நடைமுறையில் உள்ள சமூக-பொருளாதார-அரசியல்-உளவியல்-தத்துவக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அமைதல் தவிர்க்க இயலாதது.

யேசுராசாவினுடைய எல்லாக் கதைகளிலும் இந்தப் புறநிலை நோக்குச் சரிவர விழுந்திருக்கிறது என்று சொல்வதற்கில்லை. வெக்கங் கெட்டவர்கள், பிரிவு, ஒ! கடவுள் உறங்குகிறார் போல ஆகிய கதைகளில் காணப்படும் தெளிவான புறநிலை நோக்கு ஏனைய பிரதான கதைகளிற் காணப்படுகின்றதா என்பது சந்தேகமே. புறநிலைச் சார்பு பட்டும் படாமலும் உள்ள ஓர் இடைநிலை நோக்காக ஓர் இதயம் வறுமை கொண்டிருக்கிறது என்னும் கதை உள்ளது. உண்மையில், எந்தக் கலைப்படைப்பும் வெறும் அகவயச் சார்பு உடையதாய் மட்டுமல்லாமல், சரியான புறநிலை நோக்கும் பொருந்த அமைவது அதன் தூண அங்க அமைவுக்கு எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்பதை விளங்கிக்கொள்ள அந்தக் கதை ஒரு நல்ல உதாரணமாகும். வெறும் அகவயச் சார்பான அனுபவமாக மாத்திரம் பார்க்கும்போது, அக் கதையில் வரும் கிளறிக்கல் உத்தியோகத்தான இளைஞனின் வேர் அற்ற, அல்லது வேர் அறுந்த 'அந்

நியனக்கம்' ஆக, ஒரு இனம் புரியாத துயரத்தின் தவிப்பே. ஆனால் அது எமது கொலனியாதிக்கச் சமூகச் சீர்குலைவின் விளைவு என்பதும், பொருளாதார உறவுமாற்றங்களினால் ஏற்படும் வர்க்கநிலை மாற்றத்தின் பிரதிபலிப்பு என்பதும் புறநிலை ரீதியாகக் கிரகிக்கப்பட்டிருந்தால் அந்தக் கதை வேறு விதமாகப் பாதிக்கப்பட்டு வேறுவிதமான பாதிப்பை ஏற்படுத்தத் தக்க வகையில் அமைந்திருக்கும் என்பது என்பது அப்பிராயம். தன்னைத் தன் மக்களிடமிருந்து பிரிக்கின்ற, அப்புதிய சமூக நிலைமைகளையும், மனோநிலைகளையும் உடைத்துக்கொண்டு அந்த இளைஞன் தன் மக்களுடன் ஐக்கியப்படாமல், அந்தத் தடைகளில் நகங்குண்டு, துயரோடும் சூட்கேசோடும் அந்த மக்களைவிட்டு வெளியேறத்தான் வேண்டுமா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. அவன் வெளியேறுவதுதான் அவனுடைய இயல்புக்குரிய விதி என்று ஆசிரியர் கருதினாலும், அவனுக்கும், அவனுடைய மக்களுக்கும் இடையில் தோன்றிய அந்த ஒட்டுறவின்மையின் குத்துவெட்டாழத்தினது திகைப்பில்தான் வாசகனை விட்டுச் செல்லவேண்டுமா? எந்த அடிநிலை மக்களிலிருந்து ஏகாதிபத்திய-முதலாளித்துவத் தேவைகள் எமது புத்திசீவிகளை வேறுத்துவிட்டனவோ, அந்த அடிநிலை மக்களுடன் எமது புத்திசீவிகள் இணைய வேண்டும் என்ற ஒரு வாஞ்சையை ஏன் இந்தக் கதை அவர்கள் மனதில் ஏற்படுத்தக் கூடாது என்பதே கேள்வியாகும். எப்படியிருப்பினும் இந்தப் பாரிய கதைப் பொருள் யேசுராசாவின் அனுபவத்துள் தேறியிருப்பது, சூழல் மாற்றங்களுக்கு முனைப்பாகும் ஒரு கனதியான எழுத்தாளனாக அவரைக் காட்டுகிறதெனலாம்.

ஏனைய கதைகளில் மகத்தான துயரங்கள், தொலைவு, இருப்பு ஆகிய கதைகள் பற்றியும், அவற்றின் தொடர்பாக படம், பார்த்த பிறகு என்ற கதை பற்றியும் பிரேத்தியமாகச் சொல்லவேண்டியதவசியம். உண்மையில், 1970 வைகாசிக்குப் பின்பு எழுதப்பட்ட ஐந்து கதைகளும் அதற்குமுன்பு எழுதப்பட்ட ஐந்து கதைகளிலிருந்து ஓரிருவகையில் வேறுபட்டவை; 1970

வைகாசிக்குப் பிந்திய இக்கதைகள் நடப்போடும் சாதலோடும் சம்பந்தப்பட்டவை என்பதுடன், அவற்றில் 'வெட்கங்கெட்டவர்கள்' தவிர்ந்த ஏனையவை, அக அனுபவத்தின் கடைந்தெடுத்த பிழியல்களாகவாம் உள்ளன. 'இருப்பு' என்னும் கதை அந்த அக அனுபவத் தேடலின் உயர்நிலையாகப்படுகிறது. இந்தக் கதைகளில் இழையோடும் ஆழ்ந்த விரக்தியை எவரும் எளிதில் இனங்கண்டுகொள்ள முடியும். சத்தியஜித்ரேயினுடைய கலை நுட்பத்தை உள்வாங்கியிருட்டுணர்விலேயே படம், பார்த்த பிறகு என்ற அற்புதமான உயிர்த்தடிப்பு மிக்க சித்திரம் உருவாகியிருக்கக் கூடுமெனினும், மனைவியையும் இழந்து, வாழ்நாளெல்லாம் எழுதிக்கொண்டிருந்த 'மகத்தான' நாவுகையும் காற்றில் தூக்கி வீசிவிட்டு வாழ்க்கையின் பற்றுக்கோடெல்லாம் இழந்து போகின்ற 'ஒடி'வின் மீதுள்ள மயிப்பு யேசுராசாவின் சில எதிர்காலப் பாத்திரங்களின் விரக்திக்கு முன்கூட்டியே கட்டியம் கூறியது போன்று தெரிகிறது: 'மகத்தான துயரங்கள் என்ற கதையில் அந்த விரக்தி ஒரு சுகமான கற்பனையில் ஓரிரு கணங்கள் கணையூற முனைந்து, பின் அதனைத் தூரத்தில் நெகிழவிட்டு ஊசலாடுகின்றது. (அமுக்கிய துயரம் இவ்வளவு நறுக்காக, மணியான சிறுகலை வார்ப்பில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் முறை, தமிழின் சிறந்த சிறுகதைகளுள் ஒன்று என்ற ஸ்தானத்தை இதற்குத் தேடிக்கொடுக்கக் கூடும்). தொலைவு என்னும் கதையில், அந்த விரக்தி, அன்புக்கும், அத்தியந்த நட்புக்கும் ஏங்கும் ஓர் உள்ளம், நட்பிலும், நண்பர்களிலும் அடையும் ஏமாற்றமாகவும் அவநம்பிக்கையாகவும் வெளிப்படுகின்றது. இருப்பு என்னும் கதை, -பெரும்பாலும் இந்தத் தொகுதிக்காக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். அந்தக் கதை காதல் அல்லது நட்பில் ஏற்பட்ட விரக்தியின் சார்பில் முழுவாழ்க்கையையும் அல்லது இருப்பு நிலையையும் பரிசீலனை செய்ய முனைகிறது. இந்தப் பரிசீலனை புறவயப்பட்டதாய் அமையும்போதுதான் பயன் உண்டு. ஆனால் காதலின் தோஷி இந்தப் புறநிலைச் சார்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டது

என்பதுபோல் ஆசிரியர் தமது பரிசீலனையிலும் முற்றிலும் அகவயப்பட்டு விடுகிறார். காதல் முறிவுகளுக்கு தனியுடமைச் சமுதாயத்தின் அந்தஸ்து மோகமும், பண ஆசையும், ஏற்றத்தாழ்வு நிலைகளுமே காரணம் என்பதை யேசுராசாவின் கதாநாயகன் காணாமல் இல்லை. கண்டும் அந்தச் சமூக நிலைமைகளின் சரியான புனர்நிர்மாணத்தில்தான், காதலும் நிறைவுபெறும் என்ற முடிவுக்கு வரவோ, வந்து, அந்த புனர் நிர்மாணத் தக்காகப் போராடிக்கொண்டிருப்பவர்களின் அணியில் சேரவோ முடியாது, 'ஓன்றிலும் தெளிவில்லாமலும், மனிதனிலும் நம்பிக்கையில்லாமலும்' போவது மிக மிகப் பரிதாபமானது. மனிதர்களை நம்பாமல் இருப்பதற்கும் ஒரு திராணி வேண்டுமல்லவா? யேசுராசாவின் கதாநாயகன் அந்தத் திராணியும் அற்று வெறுமைப்பட்டிருக்கின்ற, ஒரு 'வெள்ளி சிதறிய இரவில்' வானத்தைப்பார்க்கிறான். அதில் தலைகாட்டும் மனிதிறைவு. முன்னொரு காலத்தில் கோயிலுக்குச் சென்றுவந்த நிறைவுகளை நினைவூட்ட, கடவுளை மீண்டும் நம்பினால் மனிதிறைவு கிட்டுமோவென்ப பேதலிக்கிறான். கடவுளை நம்புவதா, வேண்டாமா என்ற குழப்ப நிலையில், தன் இருப்பின் அர்த்தத்தையே இழந்து விடுகிறான். எங்கோ தொடங்கி எங்கோ முடிகிறது. இத்தகைய விரக்தி நிலையில் உள்ள பாத்திரங்களைக் காட்டக் கூடாதென்பதல்ல. இன்றுள்ள வாழ்க்கை நிலையில் இப்பாத்திரங்களின் யதார்த்தநிலை இப்படியே இருக்குமெனின், அவர்களை நம்பிக்கை ஜொலிக்கும் நட்சத்திரங்களாக உருமாற்றி சாலவித்தை செய்யும்படி நாம் எழுத்தாளரைக் கேட்கவில்லை. ஆனால் ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் உள்ள பாத்திரத்தின் யதார்த்தமே, அந்தப் பாத்திரத்தைப் படைக்கும் அல்லது அறிமுகப்படுத்தும், எழுத்தாளனின் யதார்த்தமாகவும், எப்போதும் அமையத் தேவையில்லை. ஓர் எழுத்தாளனே தன்னைப் பாத்திரமாக்கக்கூடும்; ஆனால் தானாகிய பாத்திரத்தின் அனுபவத்தையும், உணர்வையும் கூட சரியாகச் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் புறநிலைச் சார்பை அந்த எழுத்தாளன் இழப்பானாய் இருந்தால் அவன் தான் எழுதுவதற்குரிய நியாயத்தையும் இழந்து விடுகிறான்.

இறுதியாக இந்தப் பத்துக் கதைகளிலும் ஊடுபா ஓடும் பொது அம்சங்களை, அல்லது இந்தப் பத்துக்கதைகளிலும் திரண்டெழும் முழு மொத்தமான தன்மையை அல்லது தாக்கத்தைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பையும் இத் தொகுதி வேண்டிநிற்கிறது. ஒ! கடவுள் உறங்குகிறார் போல என்பதைத் தவிர்ந்த ஏனைய ஒன்பது கதைகளிலும், கிளறிக் கல் உத்தியோகம் பார்க்கும் ஒரு யாழ்ப்பாணத்துச் சாதாரண குடியில் உள்ள ஓர் இளைஞனின் அலுப்பவ உணர்வுகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கந்தசாமி வெட்கப்படுகிறான் என்ற கதையில், கந்தசாமி கிளறிக் கல் உத்தியோகத் தன் என்பது திட்டவாட்டமாகக் குறிப்பிடப்படாவிட்டாலும் அவன் அத்தகையவனே எனக் கொள்ளாமலிருக்க முடியாது. ஒரே தன்மையின் வார்ப்பான இளைஞனே ஒன்பது கதைகளிலும் மையப்படுத்தப்படுவதுடன், ஒரே யாழ்ப்பாண-கொழும்பு-பேராதேனியா குழலிடங்களும், ஒரே நண்பர்களின் பெயர்சனாமே மாறி மாறி இடம் பெறுகின்றன இவ்வாறு இந்த ஒன்பது கதைகளும் ஒரே பாத்திரம், ஒரே குழல், இயக்கம் உணர்வு ஆகியவற்றைக்கொண்டிருப்பதால் அவைகளை ஒரே அடுக்கில், அல்லது ஒரே முழுமையில் வைத்து நோக்கத் தூண்டப்படுகின்றோம். அவ்வாறு நோக்குகையில், யாழ்ப்பாணத்துக் குருநகர்ப்பகுதி இளைஞன் ஒருவன் கொழும்பில் ஒரு 'அலுவலகத்தில்' எழுதுவினைஞனாக பணியாற்றிக்கொண்டு, வெள்ளவத்தையில் சிறிதுகாலம் வாழுகையில் சில ஓட்டுறவில்லாத அனுபவங்களின் பேதலிப்பில் ஆழ்ந்து, பின்னர் 'பேராதேனியா யூனிவேசிட்டி' (வளாகச்) குழலில் ஏற்பட்ட ஒரு காதற் பயலிற் கவிழ்ந்து திணறும் தொடர்நிலைப் பொருளைக் கிடைக்கப்பெறும் அமைகின்றது. அந்த வகையில் இந்தத் தொகுப்பு ஒரு நாவலின் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது எனலாம். எப்போதோ, எப்போதோ, எழுதப்பட்ட தமது கதைகளின் தொடர்நிலைப்பொருளை அல்லது நாவல்தன்மையை ஆசிரியர் சரிவர உணர்ந்திருந்தால் இத் தொகுப்பை அத்தன்மையின் பூரண வெளிப்பாட்டுடன் அமைந்திருக்கலாம். ஆனால்

இப்போது உள்ள அளவிலே கூட அடிமட்டத்தில் உள்ள மக்களிடையே இருந்து, மத்தியதரவர்க்கு மனோநிலைகளின் விடியற் கருக்கலுக்குக் கொண்டுசெல்லப்பட்டு, பிராமத்தில் அரைக்காலும், நகரில், ஒன்றரைக்காலும் வைத்துள்ள எமது ஆயிரக் கணக்கான இளைஞர்களின் சில அகநிலை-புறநிலை நோக்குகளுக்கு உனதிரியான ஒரு இலக்கிய உருவை எந்தளவு என்ற முறையில் இத்தொகுப்பு உண்மையில் 'ஓர் எழுதாமலே எழுதப்பட்ட நாவலேயாகும்'.

இவ்வாறு இக் கதைத் தொகுப்பின் மிகப்பெரிய பொது அம்சங்களில் மனம் ஓடுக்போது தனித்தனிக் கதைகளின் படைப்பியல் நுட்பங்கள் பற்றிய பெச்சு நெருக்குண்டு போகின்றது. மேலோட்டமாகச் சொன்னால், கதைக்குக் கதை பக்கத்துக்குப் பக்கம் யேசுராசாவின்; இறுக்கமான, மிகக் குறைந்த சொற்களுடன் கதை சொல்லும் செட்டான பாணி என்னை வியப்பில் ஆழ்த்துகிறது. காலப்போக்கில் பலரின் கதை சொல்லும் பாணியை அவை பெரிதும் பாதிக்கவும் கூடும். அவரின் படைப்பியல் நெறியையும், முன்னர் குறிப்பிட்ட உண்மைத்தன்மையே நிர்ணயிக்கக் காண்கிறோம். எளிமையான அவதானங்கள்—ஆனால் அவைகளையும் அவைகளின்போதுள்ள மனோநிலைகளையும் அப்படியே வார்த்தைகளுள் போட்டுவிட, முழுப் புலனுணர்வையும் பிரக்களு நிலையையும் குவியப்படுத்துகின்ற விழிப்புநிலை—இதுதான் யேசுராசாவின் கலையாக்கநெறி. ஒரு வகையில் போன்ற; மெய்மை குஞ்சு இதற்கைய நினைப்புகளே இன்றைய நிலையில் ஊக்குவிக்கப்பட்டு சரியான பார்வைக் குட்படுத்தப்படவேண்டியவை எனத் தோன்றுகிறது. ஏனெனினால், போலிகளின் தெனினான கோஷங்களைவிட, உண்மைகளின் தெளிவற்ற முனகல்கள் எவ்வளவோ மேலடிவவை?

சண்முகம் சிவசீங்கம்

என்றாரை

யொதுவாகவே எழுத்தாளர், கவிஞர் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறதில் பலருக்கும் பெருமிதமா சம்படுகிறது; எனக்கொன்றும் அப்படியில்லை. மனிதனை விடவும் 'வேபல்கள்' முதன்மையானதாக இல்லை. உரத்து எழுதக்கப்படுகின்ற கோஷங்களெல்லாம் இலக்கியத்திற்கான வெறும் சப்பினெக்கற்றுக்களாக மட்டுமே நின்று யதார்த்தத்தில் அர்த்தமிழந்துபோக, பெரிதும் வெற்றுமனிதர்களாக விவியுள்ள இக்கூட்டத்தில் இணைகிறதிற்பெருமீதமென்ன? 'கேவலங்கள் நிறைந்த இச்சூழ்நிலையில் எம்மையும் எழுத்தாளர்களெனச் சொல்லிக்கொள்ள வெட்கப்படுவோமென' துளையசிரங்கம்தாலை ஒருஔறை, சொன்னாரென்று நினைக்கின்றேன். எழுத்தாளனென்று சொல்வதைவிடவும் நல்ல இரகிகெனெனச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறதில், நான் பெருமிதம் அடையக்கூடும்.

'கதைகள் தயாரிக்கும்' பலரை நானும் அறிவேன். இத்தகைய தயாரிப்பு 'அந்தரமெதுவும்' எனக்கு இல்லை. சில அனுபவங்களையும் உணர்வுகளையும் பகிர்ந்துகொள்ள எண்ணினேன். எழுதவேண்டும். போலிருந்ததால் எழுதினேன்; எழுத வேண்டுமென்பதற்காக எழுதியதில்லை.

1966—1974க்குமிடைப்பட்ட காலத்தில் பதினொரு கிறுகதைகளை மட்டுமே எழுதினேன். 'கோடை இடிகள்' என்ற முதலாவது கதை தவிர்ந்த ஏனையவை, இத்தொகுதியில் இடம் பெறுகின்றன. இதுவரை நன்கு கதைகள் மட்டும் தான் சக்ரிகைகளில் பிரகரமாகின. தேசிய இலக்கியத் தைக் கூட்டினர் சுகிறதாய்ச் சொல்லிக்கொண்டு 'வங்கத்தை' ராளத்தையும் நோக்கி (தமிழ் நாட்டினை நோக்கி அல்

லவசம்)ச் செல்லுகிறவர்கள்', போகிற அவசரத்தில் 'நீட்டிய மணிக்கரத்தினரையும்' 'புகழ்வழிபாடு செய்கிறவர்களையும்' அரவணைத்தபடி, பாராமுககிகாட்டிச் சென்ற கதைகளும் இதில் உள்ளன; இரண்டு பிரபல பத்திரிகைகளினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதவையும் உண்டு.

எழுத்திறி சிறைப்பிடித்த அனுபவஉணர்வுகளை மற்றவர்க்கும் வெளிப்படுத்தவேண்டுமென்ற முனைப்பின் வெளிப்பாடாய்ப், புத்தகமும் வகுகிறது. உண்மையான இலக்கிய இரசனையோ அடிப்படை நேர்மைஉணர்வுகளோ இல்லாதது, வேறெவற்றெவற்றினாலோ இலக்கியக் கரையொதுக்கிய பலர் விமர்சகர்களெனத் தடியுடன் குந்தியிருக்கவும் காண்கிறோம். 'நேர்மைவினக் குழறுபடிகள் மலிந்துள்ள சமுத்திரே' இலக்கிய உலகு' எனக் குறைப்பட்டுக்கொண்டே, ஒரே இலக்கியப் படைப்பினைப் பற்றிப் பேராணையிலொன்றும் கொழும்பில் வேறென்றுமாகச் சொல்கிற பெரியவர்கள்; சங்களின் அணியில் நிலலாததாற் போலும் மஹாகவி போன்ற ஆற்றல்களையே இருட்டடிப்புச் செய்ய முயல்கின்ற, 'கடல்கடந்த பிரபலக்காரர்கள்'; ஆளுவது தசாப்தத்தின் குறிப்பிடத்தகுந்த மூன்று இலங்கைப் புதுக்கவிதையாளர்களில் ஒருவரெனத், தானே எழுதிய ஒருவருக்குச், 'கடல் நுப்போட்டாலும் கவிதை எழுதவராது' எனத் தானே சொந்தக் கரழ்ப்புகளினடியாகத் திடெரெனப் பெற்றுக்கொள்கின்ற, 'புதுக் கவிதைக்காகவே பிறவி எடுத்துள்ளதுபோற் பாவனைகாட்டுகின்ற இளைய விமர்சகர் எனப்படுபவர்' போன்ற, 'விமர்சகர்களிடமிருந்தா நாம் அபிப்பிராயங்களினை எதிர்பார்த்திருக்கிறோம்?; நிச்சயமாக இல்லை. எந்தப் படைப்பாளனையும் நிலைநிறுத்துவதும், சழிப்பதும் தமது கைகளிற்றூன் தங்கியுள்ளதென்பதுபோன்ற இவர்களின் இவ் விமர்சக இறுமாப்பை, — தமிழ்நாட்டிலும் "இந்த நாவலை விமர்சிக்காமல் விட்டதற்கே அவர் எனக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும்" என்ற (சா. கந்தசாமியின் சாயாவலனம் நாவல் பற்றிய வெ. சா.மிநாதனின்) கூற்றில்

நிலையில் வெளிப்படும் விமர்சன அனைவர்களை, ஆளுமை யுள்ள எந்தப் படைப்பாளனுமே பரிசீலிக்கமாட்டான்.

இலக்கிய ஆர்வமும், நேர்மையுணர்வுகளும் நிரம்பிய சில விமர்சகர்கள், பிரக்ஞையுள்ள 'உள்வட்ட' இரசிகர் களிடமிருந்துதான் அபிப்பிராயங்கள் எதிர்பார்க்கப்படுகி ன்றதேயொழிய, 'பிரபல விமர்சகர்கள்' 'பரந்துபட்ட வாச கர்களிடமிருந்து எதிர்பார்த்து ஏமாறுவதொன்றும் எம்மு டைய விதியாகஇல்லை.

இத் தொகுப்பிற்கு இரு. சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் முன்னுரை எழுதியுள்ளார். எனக்கு நள்ளு பிடிக்கின்ற கவிஞர், நல்ல விமர்சகராகவும் இருந்து அவரி டமே முன்னுரையும் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்ததில் எனக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. நேரடிப் பழக்கமோ கடிதத் தொட ர்புகளோ கொண்டிருக்காதவனாக இருந்தபோதும், விடுத்த வேண்டுகோளினே ஏற்று எதிர்பாராத சிரமங்களின் மத் தியிலும் விரிவானதொரு முன்னுரையினை எழுதி உதவிவ அவரது நேசபாவத்திற்கு, என்றும் கடப்பாடுடையேன். முன்னுரை கேட்டுவிட்டார்களே என்பதற்காக ஒரேயடியா ய்ப் புகழுகிற சில, 'பிரபலர்களை'ப் போலல்லாமல் கடித்து, படைப்பியல் அம்சங்களென்ற இரு பக்கங்களையும் தன்னு டைய தளத்தில் நின்றும், நேர்மையாக அணுகியுள்ளார். சில அபிப்பிராய பேதங்களுமுள்ளை; அது, அவருடைய தர் மம். இப் பேதங்களை இங்கு பெரிதாகக் கதைப்பது என்னு டைய நோக்கமல்ல. எனினும் ஒரு சிறு குறிப்பு. 'இருப்பு' கதைபற்றி 'காதல், நட்பு என்பவை புறநிலைகளாற்பாதிக்கப் படாதவை யென ஆசிரியர் கருதுகின்றார் போல' எனக் குறி ப்பிட்டுப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளின் மீதான புறநிலைகளின் பொதுவான பாதிப்புக்களைப் பற்றிய பிரக்ஞை அக் கதை யின் பாத்திரத்துக்கும், எழுதியவனுக்கும் இல்லாமலில்லை. எனினும் இப்புறநிலைகளின் பாதிப்புக்களையும் மீறி வாழ்ந்து காட்டுகிறவர்களை யதார்த்தத்திலும் கண்டிருப்பதில், (அத்த ன்கையவர்கள் சிறுதொகையினர் என்பது, வேறு விடயம்)

அத்தகையவர்களென விசுவசிக்கப்பட்டவர்கள் மாறிப் போவதே அப்பாத்திரத்தின் தவிப்பாசவும், விளங்க முடியா மையாசவுமுள்ளது.

புத்தகத்தின் சமகாலத்தன்மை தெரியும்படியாக பொருத்தமான நவீன ஓவியம் வகரந்துதந்த நண்பர் செள வுக்கும், மஹாகவியின் உருவத்தை வரைந்துதவிய நண்பர் முறுதலா விற்கும் எனது நன்றிகள்.

இப்புத்தக வெளியீட்டு முயற்சியில் ஆரம்பத்திலிரு ந்தே தன் நேரச்சிதைவையும் பொருட்படுத்தாமல் பல்வேறு வகையில் உதவிய திரு. செ. குணசிங்கம் M. A. அவர்களு க்கும், அக்குறையை அச்சகத்தினருக்கும் நன்றி சொல்ல விழை கையில், கையெழுத்தில் கிடந்த கதைப்பிரதிகளை எப் போதோ எப்போதோவெல்லாம் தட்டெழுத்தில் பொறித் துத்தந்த எனது நண்பர்களின் நட்பும், நெஞ்சில் நிழலாடுகி றது.

அ. யேசுராசா

குருநகர்,
யாழ்ப்பாணம்:
17-12-74

வெக்கங் கெட்டவர்கள்....!

‘யேம்ஸ்கடைக்குக்’ கிட்ட வரு

கையில் பூவரச மரத்தடியில் நண்பர்கள் நிற்பதை, யேசு தாசன் கண்டான்.

மெல்விதாய்ச் சிரித்தபடி அவர்களுகில் சைக்கிளை நிற்பாட்டுகையில் “எப்பயடாப்பா வந்தனீ?” என அல் போன்ஸ் கேட்டான்.

“ராத்திரித்தான்... ..” என்று முடிக்கமுன்னாலேயே, யோண்பின்ரன் குறுக்கிட்டான்.

“மாஸ்ரர்; இங்கயெல்லோ பெரிய விஷயமெல்லாம் நடக்குது... ..”

கொடுப்பிற்குள் சிரித்தபடி, அவன். எப்பவுமே, அவன் இப்பிடித்தான். ஏதோ ஒன்றை, மேலும் சொல்லத் தயங்கிய வனாய்... ..

“டீய், சொல்லு... ..பெரிய வெக்கம்” எமிலியூஸ் யோண்பின்ரன் கேட்க, கேலியாய் வற்புறுத்தியபடி, கிறிஸ்துராசா உதட்டிற்குள் சிரிப்பு எழ, பின்னால் கைகட்டியவனாய் காலினால் மண்ணைச் சீத்தியபடி நின்றான். தள்ளி, ‘வலை பொத்தியபடி’ மண்ணில் இருந்த குவசிங்சமும் எழும்பி வந்தான்.

யேசுதாசனிற்கு ஒரே சஸ்பென்ஸ்; என்னவென்று விளங்காததில் ஒரே குழப்பமாய்.

“என்ன விஷயம் நேர சொல்லுங்களன்” அறியும் ஆவலோடு கிறிஸ்துராசாவிடம் கேட்டான்.

“உமக்குக் கலியாணங்கேக்கினம்; அதான்” கிறிஸ்துராசா சொல்லியதைக் கேட்டதில் யேசுதாசனிற்கு ஒரு வித, நூதன உணர்ச்சி பரவியது. கூச்சச் சிரிப்பும் முகத்தில் பரவுகையில் விடுப்பறியும் முனைப்பும் எழும்ப “அப்பிடியா அப்ப சொல்லுங்கள்; நாங்களும் அறிமுகத்தானே வேணும்” என யோண்பின்ரனைப் பார்த்தபடி.

“கடையிக்குள்ள கண்தக்கலா” மென எமிலியூஸ் சொல்ல யேம்ஸ் கடையின் உள்பக்கத்தில் போய், வாங்கில் அமர்ந்தார்கள். எமிலியூசே ‘ரீக்கும்’ ஓடர் பண்ணினான்.

யோன்பினர்ன் தயக்கத்தை விட்டவராய் விஷயத்துக்கு வந்தான்.

“உங்கட மாமா செல்வநாயம் உம்மட்டக் கதைக் கச் சொன்னேர் காச இருபதினாயிரம்; பெட்டைக்கு நகை, செபஸ்தியார் கோயிலடி வீடு தருவினமாம்

உம்மட விருப்பத்தக் கேக்கச் சொன்னேர்

“நல்லது தானே ... இப்ப எல்லாமாய் எழுபதினாயிரத்துக்குக் கிட்ட வரும். நல்ல இடம்; சொந்தத்துக்குள்ள ..”

எமிலியூசும் சேர்ந்து வற்புறுத்தியபடி. ‘காச பணங்க ளோடேயே இவங்கள், திருப்தி அடைவாங்கள் பண உடமையிலேயே, உறவுகளைக் கட்டுகிற இந்த முதலாளித் துவ அமைப்பில், அநனுடைய போக்கில், எடுபட்டுச் செல்லுகிறவங்கள், இவங்கள்.’

பணத்தை, பணக்காரரைப் பெரிதாய் என்றுமே யேசு தாசன் நினைத்திருக்கவில்லை. மாறாய், வெறுப்பும் கூஞ்சின முந்தான் அவன் மனதுள், பெருகி வளர்ந்தபடி இருந்தன. தன்னுடைய கலியாணத்தின் மூலம் ‘சம்மாட்டி’ யென்றே, ‘குத்தகைக்காரவென்றே’ இருந்த ஊர்ப் பிரமுகர் குடும் பத்திலொன்றேடு கலந்துவிடும் சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்தும், அவன் காத்திருக்கவில்லை.

அவனுடைய எண்ணங்கள் தேடல்கள் எல்லாம் வேற னவையாய் இருந்தன. தன்னுடைய ஆளுமையினைத் திருப்திப்படுத்தியபடி, பரன்பரப் புரிந்துகொள்ளல்களோ டும் கூடிய ஒரு உள்ளத்திற்கான தேடல்,

அவ்வாறான தேடலிற் சந்தித்துக் கொண்ட அவள்

அவனுள் நினைவு மின்னல்கள் அடுக்கடுக்காய் வெட்டிப் பாய்ந்தன.

‘பேராதனையில் ஒரு வருஷமாய் அவளுடன் அறிமுகங் கொண்டு பழகியபோதும், இரண்டு மூன்று மாதமாய் எழும்பத் தொடங்கிய ஆசை, ‘சங்கமித்தா ஹோலில்’

வட்டமேசைக்கு மூன்னால் இருந்து கதைக்கையில் இரண்டொரு மாதமாய், நாக்கைக் கடித்து வெட்கத்தில் தலை சாய்த்த அவளின் கதைகள், நாணம் நிறைந்த முகத்தின் பின்வணியில் அந்தக் கண்களின் பிரகாசம்

‘எவ்வளவு பரவசம் கொடுத்தபடி

‘வக்கேசனிற்கு’ வீட்டுக்கு வரச்சொல்ல அவனும் போனபோழுது அவளது குடும்ப நிலைமை இன்னும், நன்கு விளங்கியது. சின்னவீடு; வயதுபோன தந்தை, ஒரே அண்ணலில் தங்கிய குடும்பம்.

அங்கு எதிர்பார்ப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை; அவர்களிடமிருந்து அவனுந்தான் ஒன்றையும் எதிர்பார்த்திருக்க வில்லையே

தடையாய் முன்கிடந்த சாதி; மதம் இரண்டையும் தாண்டவும் மனத்துள் வைரம் பாய்ந்து வந்தது.

‘மலர், நீர் உறுதிப்படுத்தினால், நானும் உறுதிப்படுத்துவேன்

“இதில என்ன யோசிக்கக் கிடக்கு. சொந்தத்துக்குள்ள, ஒமெண்டு சொல்லுமன்

யோன்பினர்ன் அவளது மௌனத்தைக், குலைத்தான்.

“நான் என்னண்டு சொல்லுறது, அவையள, வீட்ட கேக்கச் சொல்லுங்க” யேசுதாசன் தட்டிக் கழித்தான். அவர்களும் இரண்டு மூன்று கதைகளின் பின்னால் மௌனமாகிப் போனார்கள்.

அவர்கள் போனபிறகு, கிறீஸ்துராசாவுடன் தனிய ‘கடற்கரைக்குப்’ போகையில் பகிடியாய்க் கிறீஸ்துராசா கேட்டான்

“நல்ல காச, சொந்தக்காறப் பெட்ட, அப்ப கட்டுமன்”.

யேசுதாசனிற்குச் சிறிய ஆத்திரம்; அவட்சய்ச்சிரிப்புத் தோன்ற “கிறீஸ்துராசா” எனத் தொடங்கிக் கதைத்தான்:

“..... சொந்தக்காறர், எப்பேர்ப்பட்ட சொந்தம். பத்துப் பன்றெண்டு வருஷமா இவங்க எங்களோட

கதைக்கிறயில்ல; காசுச் செருக்கு, சம்பந்தமெல்லாம் தங்களப்போல காசுக்காறரோடதான்.....

இப்ப காற்சட்ட போட்ட கவண்மென்ற மாப்பிள்ள வேணுமாம்; அதான்..... எங்கட்ட ஓடி வாராங்க

இப்பயும் நாங்களில்ல லோங்கம், வேலையுந்தான் அவங்களுக்குப் பெரிசு.

..... சொந்தமெண்டாலென்ன, புறத்தியிக்கிள்ள எண்டாலென்ன நல்ல மனுசரத்தானே நாங்க, கண்டுபிடிச்சுப் பழகவேணும்."

அவனுக்குப் பழைய நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நினைவுக்கு வந்தன. 'தவணை முடிய, 'அறுதி'க்கு வைச்ச காணியையும் வீட்டையும் விட்டு அண்ணனென்றும் பாராமல் எழும்பச் சொன்ன மாமியும், இந்த மாமாவும்.....

எந்தப் பெரிய சுரண்டல் நானாயிரத்துக்கு வச்ச காணியும் வீடும்; இப்பயும் முப்பத்தையாயிரத்துக்குக் கூடப் பெறும்.

'செபஸ்தியார் கோயிலடியில் ஏழைப், பறையர்களை ஏமாற்றிப் பறித்த காணித் துண்டுகள் குடியெழுப்பப்பட, சாக்கினால் பந்தல்போட்டு ஒழுங்கையில், குமரீப் பிள்ளைகளோடும் இரவையும் பகலையும் கழித்த அவர்கள்.....'

'இப்பிடித்தான் இவங்க சொத்துச் சேக்கிறுங்க.....'

'இந்தப் பணக்காறச் சாதியே.....'

அவனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கி வந்தது.

"இந்தக் காசு, ஆருக்கு வேணும்.....? "

வெறுப்போடு சொன்னான்.

II.

முன்று மாதங்களிற்குப் பிறகு லீவில் ஊறிந்த வந்திருந்தான். பப்ளிக் லைபிரரிக்குப் போய் விட்டு மத்தியானம் திருட்புரையில் முனிசிப்பாலிற்றிக் கட்டிடத்தில் நின்றபடி எமிலியூஸ் கையைக் காட்ட, நின்றான்.

மாடியில் ஒவ்வீசில் நின்றும் இறங்கி இவனுக்குக் கிட்ட வந்தவன்

"மாஸ்ரர் நீர்வந்ததே எனக்குத் தெரியாது. உங்கட மாமா பத்து மணி போல, தம்பி வந்திருக்கு

ஒருக்காக் கேட்டுச் சொல்லு தம்பி, எண்டு அந்தரப்பிடிக்குது; அப்பதான் எனக்கு நீர் வந்துநிக்கிறது தெரியும்.."

"காலமதான் வந்தான்..... லைபிரரிக்கு வரயிக்க, வழியில எங்கயும் கண்டிருக்கும்....." யேசுதாசன் சொன்னான்.

"ஐயோ மாஸ்ரர்.....! அந்தாளோட பெரிய கரச்சல்..... காணுற நேரமெல்லாம் அரியண்டப் படுத்தினபடி

கனக்கப்பேர் உம்மக் கலியாணங் கேட்டு ஓடித்திரியினமாம், அதான் தான் அவசரப் படுறோம்

..... எனக்குப் பெரிய கரச்சலாய்ப் போச்சு..... வறாற ஆத்திரத்துக்கு, அறம்புறமாய்ப் பேசிப் போடுவன் ; பெரிய மனுசனுக் கிடக்கு... .."

திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்தப்பட்டதில் எழுந்த எரிசல் அவனது பேச்சில் மண்டிக் கிடந்தது.

'எமிலியூஸ்..... இனிமேலக் கேட்டா ஒண்டும் சொல்லுறேரில்ல..... அவரோட, இல்லாட்டி தாய் தகப்பனோட கதையுட்களள் எண்டு ஒத்தையில முடிச்சுப் போடும்"

எமிலியூசுடன் கதைத்துவிட்டு வருகையில் வீட்டுக்குப் போனதும் அக்காவிடம் இதுபற்றிச் சொல்ல வேணுமென நினைத்துக்கொண்டு வந்தான்.

அக்கா 'குனிக்குள்' சமைத்தபடி இருந்தாள் அம்மா 'சின்னக் கடைக்குச்' சென்றுவிட்டதும் வசதியாய்ப் போய் திறு.

எமிலியூஸ் சொன்னதையெல்லாம் சொல்லியவன் "அவையள் இஞ்ச கலியாணங் கேட்டு வந்தவையளா.....? "

எனக் கேட்டான்,

"ஒரண்டு மூண்டு மாதத்துக்கு முன்னர் வந்து கேட்டவயள். அம்மா எங்களுக்குப் புறிய மில்லயெண்டு சொல்லி விட்டிற்றா"

"இஞ்ச வந்தவையளோ.....! அப்ப பெரிய முசுப் பாத்தியாயிருந்திருக்குமே.....? "

“ம் மாமியும் மாமாவும் வந்தினம். ஐயா
 வாசலில நிண்டவர் வீந்தவையள உள்ள வர்ச் சொன்னேர்.
 கதிரையில இருந்தபடி ஓராள்ற்ற முகத்த ஓராள் பாத்த
 படி இருந்தினம். ஐயா, வந்த விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள்
 என்று கேட்டேர். பிறகுதான் ‘கனியாணங் கேட்டு வந்த
 னாங்க’ளெண்டு மாமி சொன்னா ஐயா ஒண்டும் பறய
 இல்ல’

அம்மாதான் சொன்னா ‘அவனுக்கு இப்ப கனி
 யாணங் கட்டுறதில விருப்பம் இல்ல’ யெண்டு ‘எங்
 கட காசுபணமெல்லாம் அண்ணனர பிள்ளைக்குப் போகட்டு
 மெண்டுதான் வந்ததுங்க’ என்று மாமி சொன்னா. ‘.....
 ஐயோ..... நீங்க காசக்காறர் இவ்வளவு நாளும்
 இருந்தது பேசல உங்களப்போல ஆக்களோட இருக்க
 நாங்க ஏழ பாழையள்....., எங்கோட இருந்த மனுச
 ரோட இருக்கிறம்’ என்று அம்மா சொன்னா.

மாமாவுக்கும் மாமிக்கும் முகம் தொங்கிப் போச்சு.
 கொஞ்சநேரம் ஒண்டும் பேசாம இருந்திற்று எழும்பிப்
 போயிற்றினம்.....’

அவனுக்குத் தன் அம்மாவின் மேல் வியப்புக் கலந்த
 திருப்தி எழும்பியது. ‘மனிசி காசப் பெரிசா மதிக்கையில்ல
 மனிசரத்தான் பாக்குது’ என நினைத்துக் கொண்டவ
 னின் மனதில் மாமியின் மேலும் மாமாவின் மீதும் வெறுப்
 புத் தான் பரவியது.

‘ஓ இவ்வளவு நாளும் எட்டியும் பாராதவங்க,
 இப்ப தங்களுக்குக் காரியம் ஆகவேணுமெண்ட உடன வந்
 திற்றினம் வெக்கம் ரோசம் இல்லாம’

இந்தக் காசக்காறருக்கு சுயநலந்தான் பெரிசு...
 மாணம் ரோசம் இல்லாதவங்க.....
 தங்களப் போல, காசெண்ட உடன பல்லீளிச்சுப்
 போடுவமெண்டு நினைச்சிற்றுங்க போல.....’
 வெறுப்பும் ஆத்திரமும் மூன,
 ‘என்னட்டக் கதைச்சிருக்க வேணும்; நல்லாக் குடுத்
 திருக்கலாம்’ என எண்ணிக் கொண்டான்.

III.

மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு பஞ்
 சுவிய நித்திரைகொண்டு எழும்பியவன் வெளியில எங்கையா
 வது போகவேண்டும்போலத் தோன்ற வேட்டியை உடுத்
 திச் சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு வெளிக்கிட்டான்.

‘வாடி’ குலைந்து வெகு நேரமாகியதில் ரூட்டில் நட
 மாட்டம் குறைந்திருந்தது.
 காயப்போட்ட கருவாடுகளைக் கூடைகளில் பெண்கள் அடுக்
 கிக் கொண்டிருந்தார்கள்; கருட்டுக் குடித்தபடி குந்தி இரு
 ந்த ஒரு மனிசி இவனைக் காட்டி மற்றப் ‘பெண்டுகளோடு’
 எதையோ, கதைத்தான்.

பார்த்தும், ஏதும் அர்த்தம் கொள்ளாதவனுச் சைக்
 கிளில் இவன்.

கருவாட்டுக் கொட்டில்களைக் கடந்து ஐஸ் பக்டரி
 மூலையில் திரும்புகையில், புகையிலைக் கிட்டங்கிக்குக் கிட்ட
 ‘செல்வநாயகம் டாமா’ திற்பது போலயிருந்தது. சைக்கிள்
 கிட்ட வருகையில் அவர்தானென நிச்சயப்படுத்திக் கொள்
 கையில் ‘செல்வநாயகம் வலை வீசிண, ஒண்டுந் தப்பாது.....’
 என்று அவர் சொல்லிய வசனமும் நினைவில் தட்ட உதட்
 டில் கேவீச் சிரிப்பும் அரும்பியது.

அவரும் இவனையே பார்த்தபடி, “தம்பி..... ஒரு
 விஷயம்.....” என நிற்கும்படி சைகை காட்டவும் வேணு
 மென்று அவரைக் கடந்தபடி சைக்கிளை நிற்பாட்டினான்.
 சைக்கிளை நிற்பாட்டிய இடத்திற்கு ‘வண்டி’ குலுங்க
 சிறிய ஓட்டத்தோடு அவரும் வந்தார்.

அவன் சைக்கிளைவிட்டு இறங்காமவே இருந்தான்.
 “தம்பி..... எயிலியூன் எல்லாம் சொல்லியிருக்கும்.....
 உம்மட விருப்பத்தச் சொல்லுமன்.....”

இழுத்து இழுத்துக் குழைவாய்க் கதைத்தவர் ஆவ
 லாய், பதிலை எதிர்பார்த்தவாறு நின்றார்.

இவனது பார்வை அவர்மேல் பதிந்தது. கழுத்தைச்
 சுற்றித் தொங்கிய இரட்டைப் பட்டுச் சங்கிலி ‘வண்டி’யின்

மேல் வளைவாய் விழுந்து கிடங்கது. ஒவ்வொரு கையிலும் முன்றுவிரல்களில் மோதிரங்கள் மின்னின. உப்புத் தண்ணீரில் காப்படாமலேயே 'வாடி'யிலும் வீட்டிலும் நின்றபடி சுரண்டிச் சேர்த்த காசில் கொழுத்திருந்த, ஒரு வகைமாதி ரிச் சம்மாட்டி

'இவங்கள் என்ன மனிசர்..... இவ்வளவு நாளும் காசு கண்ணை மறச்சிட்டுது, இப்ப பெரிய அந்தரப்படு நேர்.....'

எண்ணங்கள் பரவுகையில் கோபமும்....., வெறுப்பும் எழுந்துவர ஒன்றும் பறையாமல் நின்றன.

'தூண்டல் கயிற்றை' 'மரக்கவில்' போட்டுத் தூக்கிய படிவந்த தோமாசும் அருள்சீலனும் சிரித்தபடி கடந்து சென்றபோதும், பதிலுக்குச் சுமுகமாய் அவனும் சிரிக்கவும் முடியவில்லை.

திடீரென 'இஞ்சின்போட்' ஒன்று ஸ்ரார்ட் எடுத்து தண்ணீரைக் கிழித்துச் சத்தமிட்டுச் சென்றது.

கொஞ்சத் தூரத்தில் 'விக்ரர் புட்டி' யருகில் கடவில், ஒற்றைப் பருந்து பதிவாய் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அவனுடைய மௌனத்தைச் சம்மதமென அவர் நினைத்தார் போலும். அவர் மெது மெதுவாய் முன்னேறினார்.

"தம்பி..... என்ர படவு காசெல்லாம் ஏன் புறத்தி யிக்குள்ள போவான்..... 'மிருஞ்சிஸ்கா'வும் உம்மட மச்சாள் தானே"

'புறத்தியிப் பெடியனெண்டா என்ர பங்கப் பிரி, அப் பிடியெண்டெல்லாம் சொத்துக்குக் கரச்சல் குடுப்பானெ ண்ட கவலை போல.....'

'வீட்டயும் சரிவராது எண்டாப் போல, என்னை வளைக்க வருகினம்.....'

காசயும் பெட்டயையும் காட்டின, ஒரு இளந்தாரிப் பெடியன் ஒமென்பாண்தானே என்று, நினைச்சிற்றுங்கள் போல

மனதுள் இந்தநினைவுகள் எழும்ப 'என்ர சுயமரியாதையை அமமதிக்கிறார்கள்.....' என்ற உணர்வும்

'தொலைவும் இருப்பும் ஏனையகதைகளும்' / 8

தோன்ற அடிமனதிலிருந்து மெல்ல மெல்லப் பெருகிவந்த ஆத்திரம் உடலெங்கும் பரவ, விறைப்பாய் அவரைப் பார்த்தான்.

அவனது அந்த மாறிய பார்வையை அவர், எதிர் பார்க்கவேயில்லை! திகைப்பாய் அவனைப் பார்த்தார்.

'பொழுது பட்டுக்' கொண்டிருந்த 'பண்ணைக்' கடற்பக்கச் செவ்வானத்தின் பின்னணியில் அவன், மேலும் அச்ச முட்டுபவனும் அவருக்குத் தெரிந்தான்.

அவனுடைய ஆத்திரம் வெளிப்பாய்ந்தது.

'இஞ்சேரும் நாங்க விசரரில்ல..... பத்து வருசமா திரும்பியும் பாராதவங்களோட, காசெண்டதும் பல்லக் காட்டிமதுக்கு வேற ஆரயும் பாருங்க.....'

நாங்க மனிசரத்தான் பாக்கிறம்.....'

எங்களுக்கு மாளம் ரோசம் இருக்கு; உங்களப்போல, வெக்கங்கெட்ட னாங்களில்ல.....'

சோழகத்தின் வீச்சில், 'பாலக்கட்டின்' மேலால் எழும்பியடித்த அலைத்தண்ணீர் சூட்டை நனைத்து, வழிந் தது.

— கார்த்திகை 1973 —

அது அற்புதமாக இருந்தது;

நிச்சயமாய் எனக்குத் தெரியும், 8-30க்கு 'மூர்' ரேட்டில் தண்டவாளத்தின் ஓரமாக என்னைக் கடந்து போகும் அந்தச் சிங்களப் பெட்டையை வைத்தே, அச்சிறு கதை எழுதப் பட்டிருக்க வேண்டும்.

கையில் குடைபோடும், சிந்தனை தேங்கிய முகமாயும் மெல்ல நடந்து போகும் அவள், சோகம் நிறைந்தவளாக மனோரம்மியமான நடையில் பாத்திரமாகி இருந்தாள்.

யாரோ 'மூர்' ரேட்டிற்கும் ஸ்ரேஷ்னிற்சுமிடையில் இருந்து 8-35 ட்ரெயினுக்குப் போகும் ஒருவரே, அதை எழுதியிருக்க வேண்டும்.

எழுதியவரை அறிய நான் ஆவலாயிருந்தேன்; அது 'வீரகேசரியில்' வந்து, இரண்டு மூன்று கிழமைகளும் கழிந்து விட்டன.

II.

அது எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்தது.

'சரஸ்வதி மண்டபத்தில்' ஒரு புத்தக வெளியீட்டு விழா முடிந்து திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது, ஞானலிங்கம் அவரை அறிமுகப்படுத்தினான்.

"இவர்தான் 'சுப்பிரமணியன்'; நீர் மூந்திச் சொன்ன 'உறவுகள் பிரியும்' கதையை எழுதினவர்".

சந்திரியில் ஞானலிங்கம் விடைபெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட டிக்குச் சென்றான். நாங்கள் வெள்ளாவத்தைக்குக், கதைத்த படி நடந்தே வந்தோம்.

அந்த வீரகேசரிக் கதையை நான் பாராட்டியபோது, அவர் நன்றி தெரிவித்தார். "கடற்கரையால போகிற, அந்தச் சிங்களப் பெட்டையத்தானே அதில எழுதியிருக்கிறீர்" என நான் கேட்டபோது கிறிது தாமதித்துவிட்டு, தன் தன்பரைப் பார்த்து,

"நீரும் அந்தப் பெட்டையக் கண்டிருக்கிறீர்தானே? உமக்கே அதைத்தான் எழுதியிருக்கிறனெனத் தெரிய இல்ல!; நீர் ஒன்றும் அதப்பற்றிச் சொல்ல இல்ல". என்ற படி என்னைப் பார்த்து,

"நீர்தான் ஐசேசரியாய்ப் பிடிச்சிருக்கிறீர்!" என்று மெல்லிய வெட்கச் சிரிப்புடன் சொன்னார். தொடர்ந்தும் கதைத்தபடி இருந்தார். அவரோடு கதைப்பதிலும் ஆவலாக இருந்தது.

இடுப்பளவில் உயர்த்தப்பட்ட இடதுகையும் சிறிது சாய்ந்த தலையுமாகக், கிறுகிறெனச் சிறிய கவடுகள் பதித்து நடந்தபடி அவர் கதைப்பது, விசித்திரமாய்த்தான் இருக்கும்.

பேச்சிடையே, தன்னைப்பற்றிய விஷயங்களிற்கூட "இருக்கும்; சில வேளை எழுதியிருப்பன்; எழுதாமலும் இருந்திருப்பன்..... எனக்குத் தெரியாது....." எனத் தன்னைப்பற்றித் தனக்கே நினைவில்லாததைப்போல அவர் கதைத்தபோது, எனக்கு விசித்திரமாக இருந்தபோதும், அதனாலேயே தொடர்ந்தும் அவரோடு தொடர்புகொள்ள, ஆவல் ஏற்பட்டது.

III.

அதன் பின்னால் ஸ்ரேஷ்னில்

நாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வோம். அந்த 8-35 ஸ்லோ ட்ரெயின் கோட்டையை அடையும்வரை, அந்தப் பதினைந்து நிமிடத்தில் நாங்கள் கலை இலக்கிய விடயங்களைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொள்வோம். சில வேளை மௌனமாக அது, கழியும். அவர் ரயிற் பெட்டியின் வெளிக்கம்பியைப்

பிடித்தபடி, கடலையே இலயிப்பாகப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருப்பார். அந்த மௌனமும் அற்புதமாக இருக்கும்.

கோட்டையில் 'பூந்தோட்ட வீதியில்' அவர் என்னைப் பிரிந்து தன்னுடைய 'ஓவ்வீசுக்குப்' போவார்.

அந்நாட்களில் 'சுழம்' தினசரியின் சிறுகதைப்போட்டி முடிவுகள் வெளிவந்திருந்தன. சுப்பிரமணியனின் 'விசரர்கள்', அதில் பாராட்டைப் பெற்றிருந்தது.

உள்ளடக்கம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லைத்தான்; மனக் கோளாறு கொண்ட பாத்திரங்களின் இயக்கங்கள் ஆனால், அதில் கையாளப்பட்டிருந்த நடை! அது அற்புதமானது.

அவரது எழுத்து நடையில் எனக்கு ஒரே இலயிப்பு. நான் சொன்னேன், "உள்ளடக்கத்தில் கவனஞ் செலுத்தினால், உம்மட அருமையான நடைக்கு பிரமிக்கத்தக்க சிறு கதைகளை நீர் எழுதலாம்". ஆனால் அவர்,

"நான் என்ன செய்யிறது ஐசே, இந்த உலகமே அழகான காட்சிகளால், இனிய சோகங்களால் நிறைஞ்சிருக்கிறதைப் போல....., என்ற மனசுக்குள்ள கிடந்து பிணையிற உணர்ச்சிகளை யுல்லாம் அப்பிடியே சொல்ல வேணும் போலக் கிடக்கு. அதத்தான் எழுதினன்; எழுதின ஒரு திருப்தி."

'மௌனியும்' 'லா.ச.ரா'வுமென்றால் அவருக்கு ஒரே இலயிப்பு. "எவ்வளவு அழகு! நுணுக்கம் நுணுக்கமான உணர்ச்சிகளையெல்லாம், என்னமாதிரி எழுதுகினம்! எல்லா ராலயும் இப்பிடி எழுத ஏலாது ஐசே: இவையின்ற தாக்கத்தால தான், எனக்கும் எழுத விருப்பம்."

இடையிடையில், தான் எழுதிய சிறுகதைகளையும் காட்டுவார். அவருக்கு அவற்றை எழுதியதே திருப்தி. பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவதிலும் அக்கறையில்லை.

'மோனக்குரல்', 'சூளிர்ந்துபோன நிராசைகள்', 'ஆத்மாவின் வறுமை' 'ஓ! இந்த அழகுகள்!' என்பவையெல்லாம் அவர் சாட்டிய சிறுகதைகளே.

மழை தூறற் பொழுதில் தனிமையாய்க் கிடக்கும் பஸ் தரிப்பிடங்கள்; பனிப்புறாரில் தோய்ந்த மலைத் தொடர்கள்; நிறைவேறாத ஆசைகள்; விசரர்களைப் போல் இயங்குகின்ற பாத்திரங்கள்; ரயிலின் கூ என நீண்ட சோகக் குரல்

எல்லாம், சுற்றிச் சுற்றி அவற்றில் தலைகாட்டும்.

அவரது அழகியல் தோக்கின் வெளிப்பாடுகளை, மனோரமயமான அந்த நடையை நான் வியந்து பாராட்டுவேன்: ஆனால் அந்த விசர்ப் போக்கான பாத்திரங்களை, திரும்பத் திரும்ப எழுதும் மன முறிவுகளைப்பற்றிக் கதைக்கும்போது, நாம் அந்தத் வேறுபடுவோம். அவ்வேளைகளில் விட்டுக் கொடுக்காத படி அவர் எதையெதையோவெல்லாம், கதைப்பார்.

சமீபத்தில் 'ஓர், தனி உலகம்' என்ற அவரது சிறுகதை வெளி வந்திருந்தது. அதில் வருகின்ற இளைஞன் வேலை செய்யவே பஞ்சிப்படுகிறான்; வேலை ஒன்றுமில்லாமல் இந்த உலகத்தின் அழகை இரசிக்கவே, ஆசைப்படுகிறான்.

அதைப்பற்றிக் கதைத்தபோது, அவரிடம் சொன்னேன். "சுப்பிரமணியம், இப்பிடிச் சும்மா உலகத்தில இருக்க ஏலாது அழக இரசிக்கத்தான் வேணும். ஆனால் கேட்கியுஞ் செய்யத்தான் வேணும் புற உலகத்தில யிருந்தும் வாழ்கையில இரந்தும், நாங்கள் ஓட ஏலாது."

ஆனால், "எங்களுக்குப் புற உலகத்தைப்பற்றிக் கவலையில்லை. எங்கட உலகம் எங்களுக்குள்ளையே இருக்கு; அதிலேயே எங்களுக்குத் திருப்தி. அதிலேயே எங்களுடைய வாழ்க்கை முடிஞ்சு போகும்." என்று திருப்பிச் சொன்னார்.

"இதெல்லாம், வசதியான ஒரு சும்பலினர் சிந்தனைப் போக்குகள். பெரும்பாலான மக்கள் இப்பிடி வாழ ஏலாது. ஏன், உம்மட குடும்ப நிலைக்கும். இது ஏலாது. உமக்குத் தங்கச்சிகள் இருக்கு: அப்பருக்கும் வயது போயிற்றுது. அப்ப இதெல்லாம், நீர் தானே பாக்க வேணும். இந்த உப்புப் புளிப் பிரச்சினைகள் எனக்கு முக்கியமில்லை எனது நீர் சொல்ல ஏலாது."— நான் சொன்னேன்.

அவையவையின்ர பாட்டை அவையவையள் பார்
த்தாலென்ன? நாங்க ஏன் அவையின்ர பொறுப்பைத் தலை
யில சுமக்க வேணும். நாங்க, சுதந்திரமாயிருக்க வேணும்.
எங்களுக்கு, எங்கட மனத் திருப்திதான் முக்கியம். இல்லை
யெண்டு அவையள் ஆரும் வற்புறுத்தினால்....., நாள்
செத்துப் போவன்.'

நான் அதிர்ச்சியில் மெளனமாகிப் போனேன்.

IV.

அடுத்த மாதம் முழுவதும் நான்
அவரைச் சந்திக்கவில்லை. காலையிலும், மத்தியானத்திலும்
இரவிலுமாக என்னுடைய வேலை நேரம் மாறி மாறி அமை
ந்தது. 'போஸ்டர் ஒவ்னிஸ்' என்றால் அப்பிடித்தானே?
இடையிடையில் ஓவர்ரைமும் செய்ய வேண்டியிருந்தது.
இயைபற்ற வேலை நேரத்திலும் இயந்திர உழைப்பிலும்
மனம் வெறுப்படைந்திருந்த போதிலும், வசழ்வின் சுமை
காரணமாக அதில் கலந்து போனேன். சுப்பிரமணியனும்
என்னைச் சந்திக்கவில்லை.

அந்த மாதம் வறட்சியாகவே, ஓடி மறைந்தது.

V.

இந்த மாதம் முழுவதும் 9 மணி
நேர வேலை முதலாம் திகதி 8-30க்கு ஸ்ரேஷனுக்கு வந்த
போது ட்ரெயினில் சுப்பிரமணியனைச் சந்தித்தேன். ஆனால்,
இரண்டொரு பேச்சுக்களோடு அவர் மெளனங் கொண்
டார். வெளிக்கம்பியைப் பிடித்தபடி, அடிவானத்தில்
எதையோ தேடுகிறவரைப்போல கடற்பக்கத்தையே வெறி
செய்ந்தோக்கியபடி தின்றார். 'பூந்தோட்ட வீதியில் பிரிந்து
புறம் காரை அவர் ஒன்றுமே கதைக்கவில்லை.

அதன் பின்னால் ஒரு கிழமைவரை நான் அவரைச்
சந்திக்கவில்லை. அந்தப் பிரிவு, எனக்கு ஏமாற்றமாக இரு
ந்தது.

அடுத்த போயாவிற்கு மற்றநாள் கூரேஷனில் நான்
நின்று கொண்டிருந்தபோது, சிறிது தள்ளி யாருடனே
கதைத்துக்கொண்டிருந்த 'பேரம்பலம்' என்னைக் கண்டுவிட்
டுக் கெதியாக வந்து ஓர் அதிர்ச்சியான செய்தியைச் சொன்
னன்,

"இஞ்சேற்றூப்பா, சுப்பிரமணியன் தற்கொலை செய்
பற்றினான்; தெல்லிப்பனையில தங்கட வீட்டுக்கருகில் ட்ரெ
யினுக்கு முன்னால் பாஞ்சாணம். ரெண்டு நாளுக்கு முந்தித்
தான் இது நடந்திது. காலம ஊரால வந்த ஒரு பெடியன்
தான் சொன்னான்."

என் நெஞ்சம் அதிர்ந்தது.

அந்த அதிர்ச்சியில், நான் மெளனத்தில் புதைந்து
போனேன். நம்ப முடியாதது நடந்து முடிந்தும் விட்டதை
யறிய, மனது துயர் கொண்டது.

'ஓ! சுப்பிரமணியனை இனிச் சந்திக்க ஏலாது. குறுக்
றக் கம்பியைப் பிடித்தபடி-ரயீவில் கதைக்கும் அந்த அரு
மையான நேரங்களும், இனிமேல் வரப்போவதில்லை.....'

'எல்லாம் முடிந்து போனது.'

கண்கள், ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன. கல்கிசைக்
குப் போகும் 'கரீக் கோச்சி' கூ..... என நீளமாய்க் கூக்
குரலிட்டபடி ஓடியது.

"துயரத்தில் புதைந்துபோன ஒரு பெண்ணின் சோ
கக் குரலைப் போல....." என அக் கூவலை ஒருகதையில் சுப்
பிரமணியன் எழுதியிருந்தது, உடனே நினைவுக்கு வந்தது.

அது பெண்ணின் குரலோ என்னவோ..... எனக்கும்
சோகக் குரலாகவே, அது இருக்கிறது.

தை 1970

வரவேற்பு....!

‘ஸ்ரீ’ லங்கா புத்தகசாலை’யி

லிருந்து ‘தாமோதர விலாசிற்குள்’ நான் நுழைந்தபோது வெட்கப்பட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு, அவன் என்னை வரவேற்றான். நானும் பதிலுக்குச் சிரித்தேன்.

கை கழுவிவிட்டு உள்ளுக்குள் சென்று அமர்ந்தபோது முன்னுக்கு வந்து, “என்ன சாப்பிடுறீங்க” என்று ஆதரவாகக் கேட்டான்.

நான் சொல்லியபடி அவன் கொண்டுவந்து வைத்த வடையைச் சாப்பிடத் தொடங்கியபோது

“உங்கட ஊர் இங்கயா? லீவில் வந்தனீங்க போல” அவன் கேட்டான்.

“ஓம்” நான் தலையை ஆட்டினேன்.

“எங்க?”

“குருநகர். பழைய போஸ்டர் ஓவ்வீஸ்..... அதுக்கங்கால கொஞ்சம் போகவேணும்.”

“நான் அங்கால போக இல்ல.”

மேலே ஒன்றுமே தோன்றாதபடி நின்றான். பழைய படி அதே வெட்கம் நிறைந்த சிரிப்பு.

நான்தான் தொடர்ந்தேன்.

“அந்தக் கொழும்புக் கடைய ஏன் விட்டனீர்?”

“சம்பளங் காணாது.”

“இஞ்சவந்து, இப்ப எத்தின மாதம்?”

“அஞ்ச மாதம்”

“அங்கயும் இப்ப எல்லாம், புது ஆக்கள்”

“ரீ மேக்கர்.....?”

“ஓ! அந்தாள், பழைய ஆள்”

அவன் உள்ளுக்குப் போனான்.

“இதா?” யாரோ கேட்டார்கள்.

“நான் நிண்ட கொழும்புக் கடைக்கு சாப்பிட வாற வர்.”

அது அவனின் குரல்தான்; வேறு ஒன்றும் கேட்க வில்லை.

வடைகளைச் சாப்பிட்டுவிட்டு தேத்தண்ணீருக்குச் சொல்ல ஆனைப் பார்த்தபோதும் அவன் வரவில்லை. வேறொரு பெடியன் வந்தான்.

நான் ‘ஸ்ரேங் கப் ரீ’க்குச் சொல்லிவிட்டு இருந்தேன்.

அப்போது, அவன் என்னைக் கடந்து முன்னுக்கு-கஷியர் மேசைக்குக் கிட்டப் போனான். உடனே திரும்பி வந்தவன் என்னைப் பார்த்து விட்டு, மெல்லிய ஓட்டத்தோடு உள்ளுக்குச் சென்று ‘கப் ரீ’யை எடுத்து வந்தான்.

‘ரீ’யைக் குடித்து விட்டு பக்கத்துக் கதிரையிலிருந்து புத்தகப் பார்சலையும் எடுத்துக்கொண்டு எழும்ப ஆயத்தமானபோது அவன் சொன்னான்;

“பில்ல நான் குடுத்திற்றன்.”

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“எங்க?” நான் கேட்டேன்.

“இல்ல..... நான் அங்க குடுத்திற்றன். இப்ப தான் காசு குடுத்தான்” என்றபடி அதே வெட்கச் சிரிப்புடன் கஷியரைக் காட்டினான்.

நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை! எழும்ப ஆயத்தமானவன் அப்படியே கதிரையில் இருந்தேன். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். இப்பொழுதுதான், அவன் உள்ளுக்குப் போய்விட்டு வந்தது விளங்கியது.

உடனே எழுந்து சென்றுவிடாதபடி, அவனது செய்கை என்னைக் கட்டுப்படுத்தியது. அவனோடு இன்னும் நெருங்கவேண்டுமென்று நினைத்து,

“உம்மட பேர்.....? வேதம் எண்டு தெரியும்; பேர் ஞாபகத்திற்கு வருகுதில்.....” என்றபடி அவனைப் பார்த்தேன்.

அவன் சிரித்தபடி சொன்னான்- “மரிய குசை”

“இப்பயும் அங்க ஒரு வேதக்காறப் பெடியன் திக்
கிது; பேர் அந்தோனியாயிருக்க வேணும்.”

“ஆ...; எனக்குத் தெரியாது”

தொடர்ந்து ஓர் மௌனம்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது; ‘பப்ளிக் லைபிரறிக்
கும் போக வேணும்’ அந்த இதமான மௌனத்தோடேயே
நான் போவதற்காக எழும்பி,

“அப்ப... நான் வாறன்” என்று சொன்னபோது
அவன் சரி என்பதைப்போல் தலையாட்டி, என்னைத் தொடர்ந்து
வந்தான்.

கஷியருக்குக் கிட்ட வந்தபோது நான் திரும்பினேன்
“சரி... வாருங்க” என்று என்னைப்பார்த்துச் சொன்னான்.
எதற்கோ அவன் பெருமிதப்படுவது தெரிந்தது. கஷி
யரும் பழகியவரைப்போல் சிரித்தார்.

“சரி; அப்ப நான் வாறன்.....” என்று அவனுக்குச்
சொல்லியபடி வெளியே வந்தேன்.

சைக்கிளை எடுத்து ஏறி அமர்ந்து ஓடியபோதும், அவ
னின் ஞாபகம்.....

‘மரிய குசை.....’

வெள்ளவத்தையில், ‘மஹா லக்ஷ்மி பவானீல’ நாங்க
கதைச்சிருக்கிறம். தேத்தண்ணீர்க் கடைப் பெடியங்களில்,
எனக்கு எப்பவும் அனுதாபம். ‘காலமையில் இருந்து ராப்
பத்து மணிவரை, ஓ.....! இந்த நீண்ட நேரம் இவங்க வேலை
செய்ய வேணும்.....’

கடைக்கு வந்தபோது நான் ஆதரவாக நடந்துகொ
ண்டது அவனை என் மேல், ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்திருக்க
லாம். அவனின் தோற்றத்திலும், பழக்கத்திலும் எனக்கும்
இருவித பிடிப்பு. எப்பவோ ஒருக்கா அவனின் பேரைக்
கேட்டு வேதக்காரனைத் தெரிந்த போது எனக்கு ஆச்சரி
யும் அவனுது ஊர் நாவலப்பிட்டி. ‘அப்ப தோட்டக்
காட்டிலும் வேதக்காறர் இருக்கினம்.....!’

நானும் வேதக்காரனைப்பதை அவனுக்குத் தெரியப்
பிடிபோது அவனுக்கும் ஆச்சரியம். மேலும் ஒருவித

அக்கறையுடனும் மரியாதையுடனும் அவன் நடந்துகொண்
டான். இதைவிட குறிப்பிடத் தக்க தொடர்பு ஏதும் எனக்
கும் அவனுக்குமில்லை.

இப்ப, யாழ்ப்பாணத்தில் ஐஞ்சு மாதத்திற்குப் பிறகு
அவனைச் சந்தித்தபோது, தனக்குத் தெரிஞ்ச ஒருவரை—பழ
க்கமானவரை, தன்னுடைய வீட்டில்—கடையில், வரவே
ற்க விரும்பினானா.....?

‘மரிய குசை.....!’

இதை என்னால், மறக்கமுடியாது!

கார்த்திகை 1968

படம், பார்த்த பிறகு....

படம் முடிந்ததுவிட்டதுதான்.

ஆனால் 'ஓபூ!' உனது கனவுகள்; மனோகரங்களெல்லாம் சிதைவடைய..... நீ, துயர் கொண்டாய்.

'அவள்'; 'அந்த மகத்தான நாவல்' எல்லாம், உன்விட்டு இடையில் விலகிப்போனதில், பரிதாபகரமாகும்.

அந்த மகத்தான துயரங்களோடு நீ.....; ஓபூ! உன்னை மறக்க முடியுமா?

'ரே!' நீ மகத்தான, கலைஞன் தான். 'நானைக் கென்ன படம்?'; 'ரே'யட எண்டால் பாக்கவேணும்.'

தியேட்டர் முன்னால் விளக்கொளியில் கோற்றங்காட்டும், அறிவுப்புத்தட்டி.

'வங்காளத் திரைப்பட விழா!'

5ம் திகதி— 'ஓபூ சன்சார்' — சத்தியஜித் ரே.

6ம் திகதி— 'இரு புதல்விகள்' — சத்தியஜித் ரே.

'அப்ப இருபுதல்விகள் கட்டாயம் பாக்கவேணும்; இண்டயப்பேர்ல செக்கண் ஷோவுக்குத்தான் வரவேலும்.'

தியேட்டர் வெறுமை கொண்டிருக்கிறது. ஒம்! எல்லாரும் போயிற்றாங்கள் போல.....

நேரம் போகுது.

சந்தியில் புத்தர் சிலையையும் அரசமரத்தையும் கடந்து மக்கலம் ரோட்டில், சிலர் போகிறார்கள் சிறிது தூரத்தில் நாலிந்து, ஏழெட்டுப் பேர்கள் நேரே போனபடி.....

'அவங்கள் ஸ்ரேஷனுக்குப் போருங்களா?; இஞ்சினயிக்கிள்ள இருக்கிறவங்களாயுமிருக்கும்.'

அவர்களுக்கு மேலாக மருதானை ஸ்ரேஷனின் மணிக் கூடு தெரிகிறது.

'11-45. சாமமாகப் போகுது. இப்ப என்னண்டு

போறது.....? வெள்ளவத்தைக்கு பஸ் இருக்குமா; இது தான், பெரிய கரைச்சல்.'

'ட்ரெயின் இருந்தாலும் நல்லது.'

1-05க்கு அழுக்கமை ட்ரெயின்; நேரகுசிப் பலகை காட்டுகிறது.

'இன்னும் ஒண்டகாமணித்தியாலங் கிடக்கு; கண்ணையும் தாங்குது.'

'என்னண்டு இதில நிக்கிறது': ரோட்டடிக்குப் போகக் காலைகளுக்கு ஆவல்.

ஸ்ரேஷன் சுற்றுமதிலோடு, எரியும் திரிவிளக்கின் ஓளியில் சுண்டற்கடலையோடு, ஒரு கிழவன். அவன் சுருள்கள் செம்கிரூன். 'இவனுக்கு உழைப்பு இன்னும் முடியவில்லையா.....; நித்திரை நேரமும் இன்னும் வரவில்லத்தான் போல.....'

கொழும்பே உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

கிழக்குப் புறமாய், மனிதக் காலடிகள் படாத நேரமெனக் கம்பீரமாய் நீண்டு, மிக நீண்டு கிடக்கிறதைப்போல ரோட்டு; காலடி பறித்து, அதன் கம்பீரத்தைக் குலைக்கவேணும் போலத் தோன்ற, நடத்தல்.

சிறிது யார் தள்வி. திறந்தபடி இருக்கும் முஸ்லீம் ஹோட்டெல்; அப்பம் சுடும் ஸ்..... ஸ்.... என்ற சத்தம்.

'தேத்தண்ணி குடிக்கவேணும்போல..... சாமத்தில எப்பயாவது குடிச்சிருக்கிறா?— இந்த இருபத்தி மூன்று வயது வரையில.....'

'ஓம்! இன்டைக்கு அப்பமும் தின்று, தேத்தண்ணியும் குடிக்க வேணும்: ஒரு மாறுதலாக.....'

மறுபடியும் ஸ்ரேஷனில். சுற்று மதிலுக்குள், நிலத்தில்— ஸ்ரேஷனிற்கு வெளியே உலாத்தியபடி.

விரைவுகொண்டு வந்து உள்ளே, கண் செலுத்திப் பார்க்கும் ஒரு பெண்: பருக்கள் வெடித்துப் பரவியதில் விகாரங்கொண்ட முகத்தோடு, அவள்; ஓ! 'இரவுராணி' போல.....

அவள் ஆரைத் தேடுகிறாள்: குத்தகைக் காரரையா...? அவளது உலகம், வேகமாக இயங்குகிறது போலும். மதிலு

க்கு வெளியே ரக்ஷி வந்து நின்றதில், ஓடிப்போய் ஏறுகிணர்
ஒடுகையில் அவனது பிருஷ்டம் குலுங்கியது. உணர்
வைக், கிளர்ச்சியுறச் செய்ததாக

ரக்ஷி பறக்கிறது . . .

கண்கள் நேரத்தைப் பார்க்கின்றன; 'இன்னும் கா
மணித்தியாலங் கிடக்கு'.

படிகளால் ஏறி இறங்கி பிளாற்போமிற்குப் போகி
றேன். சாய்வு வாங்குகளில் தூங்கி விழுந்துகொண்டு,
சிலர்; 'தூரத்திற்குப் போற, ஏதோ ட்றெயினுக்குக் காத்தி
ருக்கினம் போல.'

கலகலப்பே இல்லாததைப் போல் வெறுமையாய்,
ஒளியில் நீண்டு கிடக்கும் பிளாற்போம்கள். யாருமில்
லாத அந்த 'மறுமுனைவரை' நடக்கவேணுமெனத் தோன்ற-
உலா நடையோடு சென்று திரும்பல்.

இதுவரை காணாததில், விசித்திரம் கொண்டதாக;
எல்லாம் மாறுதலாக.

நேரமாகிறது.

தூரத்தில் ஒளிப்பொட்டு வரவரப் பெரிதாகி வருகி
றது; 'ஓம் ட்றெயின் வருகுது.'

நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து ஒளிவீசியபடி வந்துக்;
நேரே இருளைத் துழாவிப்படி அது, நின்றுகொண்டிருக்கிறது.

'பஸ்வெனி வேதிகாவே திபென துப்றிய, தங் அழுத்
கம்பலாபிற்றத்தவே. எம துப்றிய அழுத்தம தக்வா சாம
துப்றியஸ்தானயக்கம, நவத்தனவா அத்த.'

ஆரோ அவசரமாய்க் கீச்சுக்குரலில் கத்துகிறார்.

ட்றெயின் பறப்படுகிறது. எல்லாமாய் எடப் பத்
துப் பேரைச் சுமந்துகொண்டு, அது ஓடிக்கொண்டிருக்கி
றது.

'கோட்டை'யில் தரித்ததில் ஏறும் சில பேர்கள்; 'துறை
முகத்தில் நைந்ஷிப்த் முடிஞ்சு வந்தவர்கள் போலிருக்கு.
ஜன்னல்களும் கதவுகளும் சாத்தப்பட, வந்த உடனேயே
கால் நீட்டி அவர்கள் படுத்துவிட்டார்கள். இவையளுக்கு,
இப்ப நித்திர நேரத்தான்.'

உட்காரவும் மனமில்லாதவாறு. தோங்கு கம்பி
யைப் பிடித்தபடி நின்றுகொண்டே போகவேணும்போல....
'சிலேவ் ஜலண்ட்': 'கொள்ளப்பிட்டி'யில் நின்று, பின்
னர் கடந்து ட்றெயின் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. மற்றப்
பக்கத்தில் இரைந்து கொண்டபடி, கடல். வாணத்தைப்
பார்த்து எழும்பும் அலைநுரைகள், எந்தயோ சொல்லத்
துடிப்பதுபோல.....

முடப்பட்ட ஜன்னலுக்கூடாக லைற்றுக் கம்பங்களின்
ஒளியும்; இருளில் தோய்ந்த, வீடுகளின் மங்கிய சாயல்க
ளும் விரைவாகக் கடந்தபடி.

எல்லாமே அமைதியில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கின்
றன. உறக்கம் கொள்ளாமல் ட்றெயின் மட்டுமே இருளில்,
இரைச்சலிட்டபடி ஓட நான்களும் ஓடியபடி.....

'பம்பலப்பிட்டி' கடத்திற்றுது போல, பாலத்தைக்
கடக்கும் இரைச்சல்.....

'அப்ப இது வெள்ளத்தை'
நான் இறங்குகிறேன். இருளில்—மங்கல் ஒளியில்
எனக்காகவே காத்துக் கொண்டிருப்பதைப் போல..... 'ஸ்ரே
ஷன்.

எனக்காகவே நின்றதில் தன்வேலை முடிந்து புறப்
பட்டது போல், கூவியபடி ட்றெயின் ஓடுகிறது.

ரிக்கற் கொலெக்ரர்; ஸ்ரேஷன் மாஸரர்—எல்லோ
ரும் தூங்கி விழுந்தபடி..... 'ஏன் எழுப்புவான்; ரிக்கற்றை
எறிஞ்சால் சரி.'

புனலைப்போல் அகன்று ஓடுங்கி நீண்டு செல்லும்
தண்டவாளங்களின் ஓரமாய், நீளத்திற்குத் தாழைகளும்:
மறுபக்கத்தில் வீடுகளும். ஆருமே இல்லாததாய் வெறுமை
கொண்டு கண்ணுக்கெட்டியவரை தனிமையாக நான்.
'போயாவின் பின்னரங்களில் இதால் எத்தினபேர்கள்,
தங்கள் காலடியைப் பதித்துப் போவார்கள். அண்டைக்குத்
தான் காற்றுவிசுகிறதைப் போல, கும்பல் கும்பலாய் எழுப்
பங்காட்டிப் போகும் 'கிளறிக்கல் குஞ்சுகள்': அவையனைக்
குத் தோதாய்க் கூட்டங்கொண்டு, அங்குமிங்குந் திரியும்
யூனிவசிறிறிப் பெட்டைகள்.....'

'ஓ! இப்ப இவையள் எல்லாரும், குறட்டை விடுவீ
னமா?'

உயரமான தென்னை மரங்களின் மேலாக ஒளி வீசிய
படி, நிலவு. ஓலைகள் ஆடி ஆடி மறைத்தும், விலகியும் நில
வோடு விளையாடுகிறதைப் போல ...

இந்த நிலவொளியில்—தென்னைமரஅடியின் மணல்
வெளியில், கடலைப் பார்த்தபடி இருக்க வேணும் போல.....
இருள்கொண்ட கடலின் வெண்ணுரைகளுக்கும்மேல், வெகு
தூரத்தில்—மினுங்கும் ஒளிப் பொட்டுக்கள்.

அலைகளின் ஆட்டத்தில் தோன்றி மறைந்து, மீண்டும்
தோன்றி மறைந்தவாறு அவை காட்சி கொடுத்தபடி.....

'அந்த மீன்பிடி வள்ளங்களில் 'கடலின் புதல்வர்கள்'
விழித்தபடி காத்துள்ளார்கள்: மானிடத்தின்' நம்பிக்கை
களோடும்

மணி இரண்டாகிறது.

யாரும்ற்ற தனிமையில் கிளர்ச்சியான உள்ளத்தோ
டும் 'மூர் றோட்', 'பெர்னாண்டோ றோட்'டுக்களைக் கடந்த
படி.....

'வவர்செம் பிளேஸ்' மூலையில் லைற் எரிந்து கொண்டி
ருக்கிறது; அதில் திரும்புகிறேன்.

சிறு தொலைவில், சிறிசேனா வீட்டுக்கு மூன்றால் இர
ண்டு மூன்று நாய்கள்; அங்குமிங்கும் ஓடியபடி. அவை கவ
னிக்கவில்லைப்போலும்; சூலைக்கவுமில்லை.

விரைவுகொண்டு சென்று, அறைக் கதவைத் திறக்
கின்றேன். பத்மநாதன், நல்ல நித்திரை போல..... கதவு
திறந்ததும் தெரியாமல்: படுக்கையில் அவர்.

சப்பாத்தும் உடுப்புக்களும் கழட்டப்பட்டதில், விடு
தலை பெற்றதான பிறகும் நினைவின் எச்சத்தில்.....

'ஒழுவும்: துயரங்களும்.'

'தனிமையாய்க் காத்துக் கிடக்கும் ஸ்ரேஷன்; நில
வின் கீழ் தென்னைமரம்; யூனிவசிற்றிப் பெட்டையள்.....'

'எல்லாம்..... எல்லாம்.....'

கண் எரிச்சல் கொள்ள இமைகள் அழுத்துகிறதைப்
போல...

'நானைக்கு ஒவ்வீசுக்கும் போகவேணும்
படுக்கையில் விழுகிறேன்.

கிளர்ச்சிகொண்ட நெஞ்சின், நினைவுகள்—நித்திரையாய்ப்
போகாதபடி இடையூறு செய்ததென

'நான் என்ன செய்ய?; இன்னும், நேரங் கிடக்
குப் போல.....'

வைகாசி 1970

✱

மகத்தான..., துயரங்கள்

நண்பனோடு சும்மா உல

வீத்திரியலாமென வந்தவனின் கண்ணில் தொலைவில் அவள் பார்வைகொண்டதில் பழைய நினைவுகள் கிளர, தனது வாழ்க்கையின் சாரமே துயரம்தானோவென உணர்வுகொண்டான்.

சூனியங் கவிந்ததெனக் கழிந்த இரு ஆண்டுகளிற்குப் பிறகு காண்பதில் எவ்வாறு எதிர்கொள்வதெனத் திகைப்புக் கொண்டவன் நண்பனோடு கதைகொண்டதைப்போல அவனைக் கடக்கையில்,

“எங்கையெல்லாம் மறந்திற்றீங்கள் போல....” எனக் குரல் கேட்டதில் திடீரென நிப்பாட்டிச் சைக்கிளைத் திருப்பினான்.

குழந்தையின் கையில் இழுப்பட்டபடி கிடந்த தாலியைக் கண்டதில் ‘உன்னையா.....?’ என உருகிக் கேட்கவந்த வார்த்தைகளும் பதுக்கங்கொள்ள “அப்படியில்ல கதைப் பிராக்கில கவனிக்க இல்” என வெளியிட்டான்.

அவனோடு தான் அந்நியங்கொள்ள நேர்ந்ததும் இந்தத் தாலியால் தானே என்பது உறுத்த, மௌனமாய் அதனை வெறித்த பார்வை கொண்டான்.

‘இது’ இந்தக் கழுத்தில் ஏறியதை உணர்த்த வந்ததென லோகநாதனின் தந்தி கிடைத்ததில் இரைந்தபடி கிடந்த கடலை வெறித்துத் திரிந்த நாட்களும் முகங்காட்டக் கண்டான்.

நிர்ப்பந்தமாய்க் கழிந்த காலை மாலை ரயிற் பயணங்களிடையிலும் ‘பார்சல் ஒவ்வீசின்’ தூசிநிறைந்த இரைச்சல்களிடையிலும் தனது வாழ்க்கை சாரமற்றுப்போனதென்பது பெரிதாய் உறுத்தச் சலிப்புக்கொண்டவன், ஒரு மாறு

தல் காணலாமெனப் பேராதனைக்குப் போய் சில நாட்கள் தங்கினான்.

தொங்கு பாலத்தின் அசைவில் ஆடியபடி, காலடியில் ‘மாவலி’யை வெறித்துப்பார்த்து நின்றதில் இப்படித்தான், துயரங்களும் தன்னை ஆட்டுகின்றதோவெனப் பிரமை கொண்டான், அடர்பச்சை மூங்கிற்கரையைப்போல்தான் தன் வாழ்க்கை விவநாதத்தை விழந்து மௌனங்கொண்டதெனவும்; வெயில் விழாதபடி அடர்ந்து நின்றதில் நிழல்கள் பரப்பி நின்றதான மரங்களிடையில்-புற்களின் நடுவில், தனியாய்க் கிடந்ததான தரிப்பு விடுதியைப்போற்றூன் தானும் தனிமைகொண்டானெனவும் தோன்றியதில், நின்று பெருமூச்செறிந்தான்.

இரண்டு மாதங்களின் மூன்றூல்தான் அவனைச் சந்திக்க வந்து, இறுதிப் பரீட்சை நன்றாய் முடிந்த களிப்பில் மிதந்தவனோடு இந்தப் புற்றரையின் தரிப்பு விடுதி; தொங்கு பாலம்; மூங்கிற்கரையருகில் நடத்தல் எனத் திரிந்தபோது வசீகரங் கொண்டதெனத் தோற்றிய வாழ்க்கை இன்று சூனியங்கொண்டதே என்று உணர்ந்தவனின் கண்கள், எதிரில் விரிந்து கிடந்த பெருவட்டப் புற்றரையை வெறித்தன. ‘றஜவத்தையில்’ துரைராசாவின் அறையில், ஜன்னலுக்கடாக நின்று நோக்கியதில் தொலைவில் ‘வாசிற்றி’ பார்வைகொள்ள, அதனுள் நுழையும் வாய்ப்பும் இழக்கப்பட்டதான பழைய நினைவும் வர ‘தன் வாழ்க்கையே நீண்ட இழப்புக்களைக் கொள்ள, வந்ததுதானோ’ என நினைவு கொண்டான்.

கொழுப்பு திரும்பியதில் ‘வவசெற்பிளேசின்’ நாற்பத்தோராம் இலக்க அறைக்குள்ளும் பார்சல் ஒவ்வீசுக்கு மாகக் கழிந்த சாரமற்ற வாழ்க்கையிடையிலும், அவளிடமிருந்து ஒரு கடிதத்தையாவது எதிர்பார்த்திருந்தான்.

இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கழிந்ததிலும் ஒன்றையும் காணாததில் துயர்கொண்டவன் மனக், நம்பிக்கை இழந்ததில் சலிப்புக்கொண்ட வேளை அவள் பீ. ஏ. யில் பாசாகிய கைத் தெரிவித்த லோகநாதனின் கடிதம் கிடைத்ததில்

இறுதிப் பரீட்சை முடிந்த களிப்புத்துள்ள தன்னோடு திரிந்த அவளது நினைவு மின்னலிட, நம்பிக்கை துளிர்ந்ததெனக் காத்திருந்தான்.

காலங் கழிந்ததிலும் ஒன்றையுங் காணாதவனின் கண்ணில், தொடுவானமும்; தொலைதூர நட்சத்திரங்களும் பார்வைசொண்டு உறுத்தின.

‘பிரபஞ்ச வெளியின் தனித்த கிரகங்களைப்போல் தூசி’ நாமும் தனித்துப்போனோமோ’ வென நினைத்தவன் மனது யாழ்ப்பாணத் தொலைவை கிரக இடைவெளித் தூர மெனக் கற்பித்ததில் வீரத்திகொண்டு இனி ஒருபோதும் யாழ்ப்பாணம் செல்வதில்லையெனக், கொழும்பிலேயே சாரமற்று உழன்றுகொண்டிருந்தான்.

எச்சில் தொட்டு எழுதியதில் ஊறி விளிம்புகட்டிய காபன் பென்சில் எழுத்துக்களில், ஏதோ என்னவோ எனப் பயந்து கடிதம்மீற கடிதமாய் அம்மா உருகி எழுதியதில், தள்ளாத வயதில் அவளிற்கேள் இந்தத் துயரமெனத் தோன்ற யாழ்ப்பாணம் வந்தவேளை ... இவளையும் காண நேர்ந்ததே. என்பது தோன்ற மனது துயர்கொள்ள நின்றான்.

“என்ன யோசிக்கிறீங்க.....” என அவள் கேட்டதில் விழிப்புக் கொண்டவன் “இக்ல ... பழைய நினைவுகள் ..” என மெதுவாய்ச் சொல்லியபடி, அவளைப் பார்த்தான். யோசனைகள் முகத்தில் நிழலிட்டதென, அவள் நின்றாள்; அவளும் பழைய நினைவுகளைக், கொண்டாள் போலும்!

படிக்கையில், மத்தியானம் ஊறிற்குச் சென்று அவசரமாய்த் திரும்புகின்றவளை எதிர்பார்த்துக் காத்து மெல்ல நடந்து போகையில், அவளும் வர இதே ஓழுங்கையால் கதைத்தபடிபோன நாட்களை நினைத்திருக்கலாம்.

காலையில் செபம், விரைவில் முடிந்துபோனபோதும் மறுபுறத்தில் ‘நமச்சிவாய வாழ்க’ என நீண்டுசெலும் சிவபுராணத்தைத் தொடருந் சைவச் சொற்பொழிவு முடியும்வரை, பத்தோ பதினைந்து வேதக்காரப் பிள்ளைகளாய்க் காத்திருந்த வேளைகளில், அந்நிய மதச் சூழலில்—மதம்

தந்த நெருக்கங்காரணமாங்க் கதைத்திருந்த பொழுதுகள்.....!

Free Periods ல், லைபிறறியில்.....; பேராசனையின், ‘அந்த மனோகர நாட்களையும்’ நினைத்திருக்கலாம்: முகம் இருள்கொண்டதென நின்றவளின் கண்ணில் நீர் மூத்துத் திரண்டதெனக் கண்டவன், வாய்விட்டு அழுதுவிடுவாளோ எனத் தோன்ற ‘இரண்டு வருஷமாய் ஒரு கடிதமும் போடாததைக்’ கேட்க நினைந்ததையும் கைவிட்டுத், தலையைத் திருப்பி மறுபுறத்தைப் பார்த்தான்.

சைக்கிள் ‘பாரில்’ சாய்ந்தபடி தெளிவாய்க், காலடியில் எதையோ உற்றுப் பார்த்ததென நின்ற லோகநாதனைத் தவிர, அந்த ஓழுங்கையே தனிமைகொண்டதென வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது. மதியம் நெருங்கிய பொழுதில் வேலியோரச் சிறுநிழல்கள் தவிர வெயிலில் வறண்டுகிடந்ததைக் கண்டதில் இதுபோல்தானேயென, தனது வாழ்க்கையினையும் நினைத்துக்கொண்டான்.

“தல்லாய் மெலிஞ்சுபோனீங்க....., உடம்பப் பாக்கிறதுக் கென்ன ..” எனக் கேட்டு, “என்ர வாழ்க்கையில் என்ன சந்தோஷமிருக்கு?” எனப் பதில் சொன்னதில்,

“எல்லாந்தான் முடிஞ்சுபோச்சே.....” என்றவள் சேலைத் தலைப்பை வாயில் அடக்கியபடி, விம்மினாள்.

“மலர்! இதென்ன றேட்டில.....” என்றவன் கதையை மாற்ற முயன்று “இப்ப, எங்க போக வெளிக்கிட்டனீர்” எனக் கேட்டான்.

“ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேணும்” என அவள் பதில் சொல்லியதில் “அப்ப, நேரம் போகுதே.....?” என்றவனுக்கு

“ஓம், கச்சேரியடியில பஸ் எடுக்க வேணும்” என விம்மற் குரலில் மெல்லச் சொல்லியவள், சிறிதே கலுக்கலுப்புக் கொண்டாள்.

அவள் விரைவிற் போகட்டுமென, அவன் மெளனம் கொண்டு நின்றபோது

“கொழும்புக்குப் போறதுக்கிடையில ஒருக்கா வீட்டவாருங்க” எனக் குரல் கேட்டு,

“பரப்பம்” என இழுத்தபடி சைக்கிளைத் திருப்பி
னான்.

“பாப்பமெண்டால்.....? கட்டாயம் வாரூங்க.....,
எவ்வளவு நாளாய்க் காணவில்ல.....,” என்றபடி சேலைத்
தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி அவள் நின்றுதைக்
கண்டதில், பழைய ‘இழைவு’ மின்னலிட்டதெனத்தோன்ற
மெளனமாய் நிலைத்த பார்வையோடு “ஓம்” எனத் தலையா
ட்டினாள்:

அவள், நடந்து போனாள்:

தோளிற் கிடந்த குழந்தை அவனைப் பார்த்துக்
கையைத் தூக்கித் தூக்கிக் கீழே போட்டபடி சென்றதைக்
கண்டவன்,

வாழ்வின் வசந்தங்களும், கையசைத்தபடி இவ்வாறு
தான் தன்னை விட்டும் எந்நேரமும் செல்கின்றனவேடி என
உணர்வுகொண்டதில், மனது வெறுமைகொள்ள ‘தனது
வாழ்க்கையின் சாரமே துயரந்தானேயெனச்’ சலிப்புக்
கொள்ள நின்றவனின் காதில், “யேசு..... போவமா?” என
லோகநாதன் கேட்டதென்ற ஒலிகள் ஈனஸ்வரத்தில், தட
வீச் சிசன்றன.....

மார்ச் 1971

★

‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனையகதைகளும்’ / 30

ஓ! கடவுள்
உறங்குகிறார் போல....

திரேசம்மா பொருமிக்

கொண்டிருந்தாள். நெஞ்சை அரித்துக் கொண்டிருக்கும்
துயரங்களையெல்லாம் வெளியே கொட்டிவிட வேண்டுமெ
ன்ற ஒரு அவசரத்தோடு அவள் வாய், வார்த்தைகளை வெளி
யிட்டிக் கொண்டிருந்தது அப்பொழுதுதான் கடலிலிருந்து
வந்த புருஷனுக்கு இடியப்பம் வாங்க வந்ததையும் மறந்து
விட்டு, கைத கேட்கிற, பெண்களின் இயல்பான ஆசையில்
மூழ்கி கொஞ்சம் தள்ளி வசிக்கின்ற அன்னம்மாவும், நாடி
யைக் கையினால் தாங்கியவளாய் வியப்பினைத் திறந்தவாய்
திறந்தபடியேயிருக்க திரேசம்மாவின் முகத்தையே, பார்த்த
படி இருந்தாள். திரேசம்மா, தன் மகனைத்தான் திட்டிக்
கொண்டிருந்தாள்.

“ஆ.....! ஆ.....! குறுக்கால போவான்; தென்டல்
வருவான். உங்களுக்கு ஒரு சாவு வருகுதில்லையே. அப்ப
னும் புள்ளையும் சேந்து வதைக்கிறீங்களேடா. தூம்: பறத்
தூம். நீங்க உழைச்சு மூண்டு நேரமும் முறியாமத்தின்ன,
நானும் இந்தக் குமரும் பட்டினி:

அவன்..... அப்பன், மயிலிட்டிக் கடலை உழைச்சு,
நளவனிட்ட எல்லாத்தயும் கொட்டிப்போட்டு வருவான்.
இப்பவும் ஆறுமாசம்;— அப்பனும் புள்ளையும் எங்கள், விட்
டிட்டுப் போய். நானும் குமரும் இருக்கிறமெண்டு எட்டிப்
பார்த்தீங்களாடா.....? நானும் இந்தக் குமரும் நெருப்புத்
திண்டு ஒருத்தரிட்டயும் பச்சத்தண்ணியும் குடியாம, எங்கட
மானத்தோட இருக்கிறம்.

பிறகும், ஏனடா எங்கட்ட வாதிங்க?”

சோழகத்துக் கடலாய்க் குமுறுகிற நெஞ்சிலிருந்து வார்த்தைகள் அலையெறிகின்றன.

“சும்மா இரண; எல்லாருக்குங் கேக்கப் போகுது.” சம்பல் இடித்துக் கொண்டிருந்த ‘லில்லி’—அவளின் மகள் தான் சொன்னாள்.

“சும்மா இரடி, உனக்கென்னடி தெரியும், தோற; அவங்க ரெண்டுபேரும் எங்களப் படுத்திறபாடு.” ஆத்திரத்தில், இடியப்பக் குழலை எடுத்து அடிப்பதற்கோங்கினாள். “இந்தக் குமருக்காகத்தான் உசிரோட இருக்கிறன்” என்று ஆரைப்பற்றிச் சொல்லுவாளோ அவளை அடிக்கத் துணியுமளவிற்குத், துயரம் அவளைக் கொதிக்கச் செய்திருந்தது.

“இப்ப என்ன நடந்திது? சொல்லன். ‘புஷ்பத்த’ ஏளண திட்டிராய்?” அன்னம்மாவிற்சுக், கதையறியுமாவல்.

“எடி புள்ள, அவன் அல்போன்ஸ்—என்ற அக்காவடமகன், ‘மண் தோணிக்’குக் ‘சலப்பத்துப்’ பாக்கக் காசில்லயெண்டு என்ற அட்டியலை அடகு வச்சவன். இப்ப ரெண்டு வருசத்துக்கு மேல போயிற்றுது. அவனும், கஷ்ரப்பட்டுப் போயிற்றுன். இப்ப போனகிழமதான் அத எடுத்துத் தந்தவன். அத என்ற கழுத்தில பாத்திட்டு, தகப்பன் அடகு வச்ச தன்னர் சங்கிவிய உடன நான் எடுத்துத் தர வேணுமாம்.”

“ஆரண, புஷ்பமா?”

“ஓம்! அந்தத் தாமதான். இப்பயும் ஆறுமாசத்துக்கு மேல போயிற்றுது; அப்பனும் புள்ளையும் உழைப்புத் தராமலிட்டு. எங்களுக்கு ஆனமான தீனியில்ல. காசுக்கு ஆரட்டப் போறது எண்டதுக்கு’நாங்க இளந்தாரியன் கழுத்தில கையில ஒண்டுமில்லாம பறையர் மாதிரித் திரியிறம் அவ கிழவி, அட்டியல் கட்டிக் குமரிக்கு, நடிக்கிற. எடுத்துத் தராட்டிக் தெரியும்!” என்று அடிக்கிற மாதிரி இந்த முன்னால ரேட்டில தள்ளிவிட்டிட்டுப் போயிற்றுன்.”

உட்குழிந்த கண்கள் கலங்க, கன்னங்களில் கண்ணீர் வழிகின்றது; மனவேதனையில் குரல் கரகரத்தபடி.....

‘தோலைவும் இருப்பும் ஏனையகதைகளும்’ / 32

“அப்பனும் புள்ளையும் எங்களப்போட்டு, வதைக்கிறியளோடா....”—ஆவேசங் கொண்டவளைப் போலச் சொல்லி நிறுத்தியவள் திடீரென ஏதோ பாடல் வரிகளைச் சொல்லுகிறவளைப் போல இழுத்த குரலில் சொன்னாள் ,

“ஆ! ஆ!

சுரல் எரியுதடா — என்ற

எலும்பெல்லாம் நோசுதடா”

“அவள் அப்பன்; ‘வெரிகாற மனவல்’ நளவனட்டக் குடிச்சப்போட்டு ராவழிய வந்து, கண்கட தெரியாம மாட்டுக்குப் போட்டு உதைக்கிறமாதிரி, உதைப்பான். கண்ணோடு கண்ணுறங்காம எத்தின ரா கண்ணீர் விட்டபடி முழிச்சிருப்பன்? ஒரு நாளா ரெண்டு நாளா?

கலியாணங் கட்டினதில இருந்து, இருவத்தஞ்சு வருசமா நித்திய சிலுவ.”

“ஆ! ஆ!..... என்னப் பெத்தவளே!

ஏனிந்தப், பாரச் சிலுவயக் கட்டிவச்சாய்.....”

எப்போதோ செத்துப்போன தன் தாயை நினைத்து அடிவயிற்றிலிருந்து பெருங் குரலெழுப்பி அவள் அழுதபோது, வில்லியும் கிமோதை துண்டில் கண்ணைக் கசக்கியபடி சினுங்கிச் சினுங்கி, அழுதார்.

புகைத்து கொண்டிருந்த இடியப்ப அடுப்பிற்குள் விற்றை எள்ளிகளைத் தள்ளி, புகைக்குழலால் அன்னம்மா ஊதினாள்.

திரேசம்மாவின் நெஞ்சைப்போல, அடுப்புப் பந்தியெரிந்தது.

2.

செவ்வாய்க் கிழமைகளில், குருநகரிலிருந்து பாசையூர் அந்தோனியார் கோயிலுக்குப் போகிறவர்களோடு திரேசம்மாவும், போவாள். தீராத நோய்களையும், துன்ப துயரங்களையும் தீர்க்கிற (?) புனிதரான அந்தோனி மூனிந்திரரிடம் ஐந்து வருடங்களாக, ஒன்றரை மைலுக்குக்

33 / ‘ஓ! கடவுள் உறங்குகிறார் போல.....’

கிட்ட நடந்தே போய், தன்னுடைய துயரங்களைச் சொல்லி அழுவான். தன்னுடைய கஷ்டங்கள் நீங்குவதற்காக,

“அந்தோனியாரே! பாவிகளான எங்களுக்குக் காக, ஆண்டவராகிய யேசுக்கிறீஸ்து தாதரிடம் இரக்கமாக வேண்டிக் கொள்ளும்” என்று மெழுகுதிரி கொழுத்தி, ‘பரிசுத்த அந்தோனியார் சுருபத்தின்’ பாதங்களைத் ‘தொட்டுமுத்தி’ செய்து கண்ணீர் விட்டு, மன்றாடுவான்.

வருவதற்குத் தவறிவிடாத செவ்வாய்க்கிழமைகளைப் போல அந்தோனியாரிடம் போய் மன்றாடுவதற்கும், அவள் தவறியதில்லை.

3.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும், ‘கடன்திருநாட்களிலும்’ முழுப்பூசை காண்பாயாக—‘முதற் சநிபிரசாதம்’ எடுப்பதற்கு முந்திப் பாடமாக்கிய இந்தத் ‘திருச்சபையின் கட்டளை’யை மீறி ‘சாவான பாவத்தை,’ அவள் ஒரு போதும் கட்டிக் கொண்டதில்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை விடியற்காலையில் ‘திரிந்தாதி மணி’ அடித்தவுடனேயே எழுந்து ஆயத்தம் செய்து, முதலாம் பூசைக்குச் சந்தியோகுமையோர் கோயிலுக்குப் போவாள்.

‘மனுக்குல மீட்பிற்’ காக ஆண்டவர் பட்ட பாடுகளை ஞாபகப் படுத்தும் அந்தப் பூசையில், இராகம் போட்டு வாசிக்கும் ‘மஹோனாக் கிழவனின்’ பூசைச் செபத்தைக் கேட்டபடி ஒன்றிப் போவான்.

ஆண்டவரின் பாடுகளோடு தன் துயரங்களைக் கிழுவைகளையும் ஒப்புக் கொடுத்துத், தன்னுடைய மீட்புக்காகப் பிதாவாகிய சருவேசுரனை அவள், பக்தியோடு பிரார்க்கிப்பாள்.

எப்பவாவது நித்திரைப் பஞ்சியில் எழும்பப் பிந்தி முதலாம் பூசைக்குப் போக முடியவில்லையென்றால், செபஸ்தியார் கோயிலில் பின்னேரப் பூசைக்குப் போய் அந்த முக்கிய வேதக் கடமையை அவள், நிறைவேற்றி விடுவாள்.

‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனையகதைகளும்’ / 34

4.

சூரியன் கடலுக்குள் போய்ப் பொழுதுபடுகிற அந்த ஆறேகால் மணிப் பொழுதில், சந்தியோகுமையோர் கோயிலின் ‘திரிந்தாதி மணி’ அடிக்குஞ் சத்தத்தைக் கேட்டதும் எழும்பி நின்று, ‘பிதாவுடையவும்’ போட்டுத் திரிந்தாதி சொல்லுவாள்.

உடனே, செபமாலையை எடுத்துக் கொண்டு ஆண்டவரின் பள்ளிக்கூடத்து முகப்பில் இருக்கின்ற தேவமரதா சுருபத்தடிக்குப், போவாள்.

‘புதும நிறஞ்சமாதா’ என்ற நம்பிக்கையில் மெழுகுதிரி கொழுத்தித் தங்கள் துயரங்களைச் சொல்லிப் புலம்புகின்ற அந்த, ‘அட்டம் அயன்பு பெண்டுகளோடு’ அவளும் சேர்ந்து கொள்ளுவாள்.

ஒரு ‘செபமாலையை’ச் சொல்லி முடித்து தேவதாயாருக்கு ஊடாக அதை ஆண்டவரிடம் ஒப்புக் கொடுத்தபின் கண்ணீர் விட்டபடி, தேவதாயாரை அவள் மன்றாடுவாள்.

“புதும நிறஞ்ச தாயே எங்கள் மேல் கண்பாரும்”
“எங்கட கஷ்டங்கள் நீங்க உம்மட குமாரரான ஆண்டவரிடம், வேண்டிக் கொள்ளும்.”

5.

நல்ல சட்டை துணி இல்லாமலும், ஆன சாப்பாடு கிடைக்காமலும் இடியப்பக் காசைக் கொண்டு, அவளுடையவும் மகளுடையவும் சீவியம் இழுபட்டபடி போய்க் கொண்டிருந்தது.

நெஞ்சின் அடியில் துயரங்கள் புதைபுண்டிருந்தபோதும், வாழ்க்கைக் கஷ்டங்கள் அழுத்திய போதிலும் ஆண்டவர் பேரிற் பாரத்தைப் போட்டு நம்பிக்கையோடுதான், அவள் காத்திருந்தாள்.

எப்பவோ ஒரு தபசுகால ‘ஞான ஒடுக்கப்’ பிரசங்கத்தில அகஸ்ஸின் சுவாமியார்,

35 | ‘ஓ! கடவுள் உறங்குகிறார் போல ...’

அழுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்; ஏனெனில் அவர்கள் ஆறுதலடைவார்கள்.” “வருந்திச் சமைக்கிறவர்களே என்னண்டை வாருங்கள்; நான் உங்களுக்கு, ஆறுதல் அளிப்பேன்” என்று ஆண்டவர் சொல்லியிருக்கிறதாகச் சொன்னது அவளுக்கு இன்னும் நல்ல ஞாபகம். “என்ற கஷ்டத்திற்கும் விடிவுகாலம் வரும்” என்று, தன்னுடைய வேதக்கடமைகளில் தவறாமல் திருச்சபையின் கட்டளைகளையும் பத்துக் கட்டளைகளையும் கடைப்பிடித்தொழுகும் ஒரு நல்ல வேதக்காரிச்சியாகவே சீவித்து, வருகிறாள்.

6.

செவ்வாய்க் கிழமைகளும், ஞாயிறு கடன் திருநாட்களும் வந்து கொண்டும் போய்க் கொண்டும் இருந்தன. சந்தியோகுமையோர் கோயில் திரிந்தாதி மணியும் அடித்துக் கொண்டும், காற்றில் கரைந்து கொண்டும் இருந்தது. திரேசம்மாவுக், பாசையூர் அந்தோனியார் கோயிலுக்கும்; ஞாயிற்றுக்கிழமைப் பூசைக்கும், ஆன்பிள்ளைப் பள்ளிக்கூடத்துத் தேவமாதா சுருபத்தடிக்கும் போய்க் கொண்டேயிருக்கிறாள்!

ஆனால், துயரங்கள்தான் இன்னும் தீர்ந்தபாடாக இல்லை.....!

ஆனி 1969

‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனையகதைகளும்’ / 36

கந்தசாமி

வெட்கப்படுகிறான்....!

அந்தப் பாணத்துறை கலோ

ட்டறையின் ‘சிலேஷ் ஐலன்டில்’ நின்றபோது, அவன் அந்தப் பெட்டிக்குள் ஏறினான்.

கிலுக் கிலுக்.....

வலதுகைப் டேணியைக் குலுக்கிக்கொண்டு, தடியினால் தட்டித் தடவியபடி சேற்றோரமாக அவன், நடந்து கொண்டிருந்தான்.

அந்தச் சிந்தெற்றிக் ட்றவுஷர் இளைஞனுக்கு இவன் வந்தது சங்கடத்தைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும்; அவன், யன்னலுகருவெளியே தனியை நீட்டி எட்டிப் பார்த்தான்.

சிறிய குலுக்கலுடன் ட்றெயின் ஓடத் தொடங்கியது. இடைநேரமானதால் கூட்டமிருக்காத அந்தப் பெட்டிக்குள், ஐந்தோ ஆறுபேர்கள்தான் இருந்தார்கள்.

கிலுக் கிலுக்.....

பெட்டிமுடிவில் தடிநுனியில் ‘பலகை தட்டுப்பட, அவன் இடப்பக்கந் திரும்பி நடந்தான். அந்தக் கடற்பக்கக் கதவருகில் நடுத்தரவயதுப் பெண்ணொருத்தி கால்மேல் கால்போட்டபடி இருந்துகொண்டிருந்தான்.

அவன் கறுப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருந்ததினால், இவனதுவருகை அவனைப்பதட்டமடையச் செய்ததாகத் தெரியவில்லை; அவன், நிமிர்ந்தபடி நேரே பார்ந்துக்கொண்டிருந்தான்,

கிலுக் கிலுக்.....

திறக்கப்பட்டிருந்த கதவோரத்தில்— வெளிக்கம்பியைப் பிடித்தபடி எதையோ தேடுகிறவனைப்போல, கட

லையே உற்றுப் பார்த்தபடி அந்தக் காற்சட்டைக்காரப் பெடியன் நின்றுகொண்டிருந்தான்.

குலுக்குகிற ட்ரெயினின் ஓட்டத்தில் அந்தக் கத விடைவெளியை, பழகிவிட்ட ஒரு இலாவகத்தோடு தடியை ஊன்றியபடி கடந்து மற்றச் சேற்றருகே, அந்தக் குருட்டுப் பிச்சைக்காரன் போனான்.

கிலுக் கிலுக்.. ..

அந்தப் பக்கத்திலிருந்த இரண்டுபேரும் அனைத்து வருகையைக் காணாதவர்களேபோல, விரிக்கப்பட்ட 'சவஸ' பேப்பருக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டார்கள்.

கண்டெரியாததால் அவர்களுக்குப் பக்கத்தில் வெறுமையாயிருந்த சேற்றுக்கு முன்னாலும், குலுக்கியபடி அவன் மெல்லமாக நடந்துகொண்டிருந்தபோது

..... அந்தச் சேற்று முடிந்து திரும்புகிற மறுபக்கச் சேற்றின் நடுவிலிருந்த கந்தசாமி, இயல்பாகவே தன் பையைக் கையினால் தட்டிப்பார்த்தான்; கையில் சில்லறைகள் தட்டுப்பட்டபடி.....

ஆனால் அந்தப் பிச்சைக்காரன் தனதுபக்கமாகத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தபோது, அவனுக்குத் தயக்கம்.

'ஒருத்தரும் போட இல்ல.....'

அந்தப் பெட்டியில் ஒருவருமே ஒன்றும் போடாமல் இருந்தபோது தான் மட்டும் போட, அவனுக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது. ஏதோ செய்யத்தகாததைத் தனிமையாகவே செய்ய நேர்ந்ததைப்போல், கூச்சத்தில் சங்கடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

கிலுக்..... கிலுக்.....

பேணியைக் குலுக்கியபடி தனக்குப் பக்கமாக அந்தப் பிச்சைக்காரன் வந்தபோது அவனை நேரே பார்க்கவும் சங்கடப்பட்டு, எதிரே கண்களை உயர்த்திப் பார்த்தபோது சாமான் பவகைக்குக் கீழே எழுதப்பட்டிருந்த, சிங்கள எழுத்துக்கள் தட்டுப்பட்டன.

'மெய் லாங்கிக்க ஜனதாவ சத்து பவின் எய, ஆற
க்ஷா கிறீம ஓபகே பறம யுத்துகமய'

மௌனமாக அதை வாசித்து முடித்தபோது சிறிய குலுக்கலோடு கொள்ளுப்பிட்டியில், ட்ரெயின் நின்றது. கந்தசாமி திரும்பிக், கதவடியைப் பார்த்தான். அவன்—அந்தப் பிச்சைக்காரன் இறங்கி, அடுத்த பெட்டிக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

ஆடி 1969

★

உலா!; நிறைவாகத்தானிருக்கும்.
 'தனிமை'. இதுக்கு அர்த்தமிருக்குமா.....?
 இப்ப 'இது' விசர்த்தமம். ஆக்களோடபுழங்க
 வேணும்: உலகத்தில, நான்மட்டுந்தானா?
 'ரெபின்சன் குருசோக்கள்'; இப்ப இது ஏவாது.

II.

ஒரு நாள் கழிஞ்சு போச்சு, கிறீஸ்துராசாவை,
 ஏன் காணயில்ல.....? ஓ! இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை;
 க்டலுக்குப் போகாவினம்.

"கிறீஸ்துராசா"

"அவன் இல்லத்தம்பி. போனகிழமதான் தானை
 யடிக்குப் போனவன்; அங்க, தங்கு வேலையாம்". வெளி
 வந்தபடி கிறீஸ்துராசாவின் அம்மா.

"தங்குவேலைக்கு அங்க ஏன்?"

"அங்க மேசன் வேலைக்குத்தம்பி. அவன் இப்ப,
 க்டலுக்குப் போறயில்ல" கிறீஸ்துராசா இல்லாம, வீவு எப்
 பிடிக்க கழியும். சீ! அந்தான், இஞ்ச நிண்டிருந்தால்.....
 என்ர போக்குக்கு, புத்தகங்கள்: ஊர்க்கதைகள் ழல்லாய்க்
 கதைக்கலாம்.

மனம் நெருங்கிய ஒரே சினகிதைகைக், கிறீஸ்துராசா!

"வேற ஆ?".....?

வெட்ட வெளி.

"சென்லூயிஸ்," 'அல்போன்ஸ் ...?' சும்மா சிரிப்ப
 தோடசரி. அந்த வாசிகசாலையடிப் பெடியங்களட போக்
 கும், வேற:

'அப்ப ஒருத்தருமே, இல்ல'

பத்து மணியின் இள வெய்யில், வாசிகசாலைமன்
 னால் நிழல்வாடி மரத்தின் கீழ் கும்பல்; யேக்கப்பினர் தேத்
 தண்ணீர்க் கடையிலும், படகுப் பெடியங்கள்.

ஓ! இண்டைக்குத் தொழில் ண்டும் போகாதெ
 ல்லா.....!; அதா.....ன், குணக்காகக் கடந்தபடி 'தேவ
 தாஸ்'.

'தொழிலும் இருப்புக் ஏனையகதைகளும்' / 42

இதென்ன.....கண்டு காணாதமாதிரி; சும்மா சிரி
 க்கவுங்கடாதா?

ஏன், நான் தன்னைப் பொருட்படுத்தமாட்டனெ
 ன்டா?; அப்பிடயென்ன நான் மாறியிற்றன்.....

இந்தப் 'போஸ்றமாஸ்டர் அன் சிக்னலர்ஸ்'; கொழு
 ம்பில வேல. இதாலயா? அதவும் இந்த ஒரு வருஷத்துக்
 குள்ளயா.....?

காட்ஸ் விளையாடுகிற படகுப் பெடியங்கள்; சுவை
 யோடு மொய்த்துப் பார்க்கும் கும்பல்.

அவங்களுக்கு நான் முக்கியமில்ல. முந்தி, நானும்
 அவங்களைப் பொருட்படுத்தயில்லயே: அவங்கள் ஏன் என்
 னட்டக் கதைக்கப் போறங்க.

நெருங்காத முகங்கள்.

பதட்டமாய், இயல்பில்லாமல் வாசிகசாலையில்—
 ஏங்குகிற மனம்.

'சீ! ஊருக்கு ஏன் வந்தன்?

எரிச்சலோடு, தனிமை வறட்சியில் மனம்புதைய
 திரும்பிவந்து வீட்டில்—சாய்வுக் கதிரையில் ஒடுக்கம்.
 புத்தகங்களோடும், இரா வரைக்கும் அதிலேயே.

III.

'வெளியில் எங்க போறது? ஆரப் பாக்க
 லாம்.....'

'சீ!—எரிச்சல். 'இண்டயோட மூண்டுநாள்!
 இன்னும் அஞ்சநாள்க் கிடக்கு'

'கொழும்புக்குப் போனால்.....?'

கொழும்புக்கு.....? சைவக் கடை; ஒற்றைத் தனி
 யறையின் மூன்றாவது கட்டில்—அதில் ஓடுங்கியபடி.....

'வெள்ளவத்தையில் இருந்து கோட்டைக்கு, கோட்
 டையில் இருந்து மெள்ரவத்தைக்கு' ஒவ்வொரு நாளும்,
 அர்த்தமில்லாமல் மெஷினைப்போன.....

43 / 'ஓர் இதயம், வறுமை கொண்டிருக்கிறது'

“இதென்ன, சும்மா நெடுக விட்டுக்குள்ளயே. வெளியில போய், நானூ மனிசரோட கதைச்சுப் புழங்கு: சும்மா விசரன் மாதிரி யோசிச்சபடி..”

—அம்மாவிற்கும் என்னைப் பார் க்க எரிச்சல்போல: அவ எரிச்சல்படுகிறு. “ஆரோட போய்க் கதைக்கிறது”

“இவர்தான், ஒரு புதுமாதிரியான மனிசன்; சுப்ப ஏன் இஞ்ச வந்தனி?”

ஏன் இஞ்ச வந்தனி?

ஏன் இஞ்ச வந்தனி?

சுற்றிச் சுற்றி வந்தபடி அந்தச் சொற்கள், ‘ஓம்! நான், ஏன் இஞ்ச வருவான்? வறண்டுபோகவா?’

‘அம்மாவே கேட்டாச்சு’

‘அம்மா எங்க? வெளியால எங்கயோ போயிற்று போல; ஆனக், காணன்.’

‘இந்த எரிச்சலை இருந்து, விலகவேணும்: சும்மா ஏன் இஞ்ச. இப்ப அஞ்சரை மணிதானே: இண்டைக்கு மெயிலுக்கே போயிரலாம்.’

வெளியில கிடந்த உடுப்புக்களை, அடுக்குவதில் அவசரம். அக்காவையர் காணயில்ல; பக்கத்து வீட்டிலபோல... தங்கச்சி தனியத்தான் வீட்டில. ‘கனநானைக்கு இஞ்ச வரப்பட்டாது. எப்பிடையோ சவக் கொழுந்தில தான்.....’

ஓற்றைச் சூட்கேசோடு, வெளிவாசலுக்கு வந்த போது—கதவைத் திறந்தபடி, அம்மா.

“எங்க சூட்கேசுங் கொண்டு.....?” அவவிற்கு ஆச்சரியந்தான்.

“நான் கொழுப்புக்குப் போறன்”

“இதென்ன... திடீரென்று... இன்னும் லீவு கிட

க்கே.....!” அவவிற்குப் பயம்போல..... ஏதோ நான் அவையளவிட்டு விலகப், போறதைப்போல.....

எரிச்சல்பட்டபடி, மெளனமாக, நான்.

அம்மா அழுகிறு. “எனக்கொண்டும் விளங்க இல்ல; எங்களில் உனக்கென்ன கோவம்? நீ இப்ப, முந்தின ஆளில்ல; உன்னப் படிப்பிக்க, நான் எவ்வளவு கஸ்ரப் பட்டனான்”

“இதென்ன ஓண்டுமில்லாததுக்குச், சும்மா அழுது

கொண்டு”

இதே, ஏதோ நான் அவவைப் பேசுகிறதைப்போல— அவவின் நினைப்பு:

“ஒரு தாய் சொல்லுறதக் கேக்கவேணும்; இதென்ன.

திடீரென. எங்கனையெல்லாம், நீ மறக்கப்போறியா.....?”

எனக்கு எரிச்சல்; ட்றெயினுக்கும் நேரம் போகுது.

“எனக்குத் தெரியா; நான் போறன்”.

நான், திரும்பிப் பார்க்க இல்ல. ஸ்ரேசனுக்கு ஞாய

மான தூரம் நடக்கவேணும். கூட வர, ஒருத்தருமே

இல்ல.....

சூட்கேசும் நானும்; ‘பீச் ரூட்’ சந்திலைநிறில், கிறிது

தூரம் நிழலும்.....

ஆனி 1969

சமீபநாட்களாய் நண்பர்

கள்மேல் அவனுக்கு ஈடுபாடு குறையத், தொடங்கியிருந்தது. மூன்று நான்கு பேராய் ஊரில்: கொழும்பில் அவர்கள் இருந்த போதும் சலிப்புக்கொண்டு, வந்தான், ஈடுபாடு கொள்ள முடியாதவர்களின் நடுவில் தனித்துப் போன வறட்சி உறுத்திய வேளையில் சந்தித்த அனரகளை, 'ஓயஸில்'களேன முன்னர், நினைத்திருந்தான்; 'ஓயஸில்'களும் வெம்மை கொள் கிறதைப்போல, உணரத் தொடங்கினான்.

புத்தகங்கள்; படங்களைப்பற்றி எவ்வளவு ஈடுபாடு கொள்ளக், கதைத்திருப்பார்கள்? 'வாய்பாடுகளில்' அடைபட்டவர் நடுவில், விவகி நின்றவர்களாய்க் கூர்மைகொள்ளக் கதைப்பார்கள்;

ஊரில் நின்ற நாட்களிலும், வாசிகசாலை முன்னால்; அலுப்பாந்தியின் மன்கும்பங்களின் மேல் என இலயிப்பாக, அந்தக் காலங்களில் மூன்னிரவு நேரங்கள் கழிந்து போயின. கொழும்பில் வேலைப்பயணங்களிற்குப் பிறகு — நெருக்கக் கொண்ட ஓரிருவரோடு கடலோரக் கற்களில், ஸ்லோட் றெயினில்; மாடிகில், வேலை ஓய்ந்த சந்திப்புகளிலும் கதைப்புக்களிலும் உயிர்த்துடிப்பு நிறைந்திருந்ததுதான்.

'கலாபவதைதின்' ஓவியக் காட்சிகள்.....; அருமையாய்ப் பார்க்கநேரிந்த, 'அந்த உன்னதத்திரைப் படங்களெ'னவெல்லாம் நிறைவுகொள்ளக் கழிந்தனதான்.

கேடித் கேடிப் படிக்க முடிந்த புத்தகங்கள்; அனை தொற்றிய ஆழமான கதைப்புக்கள். எல்லாம்.....

அர்த்தமிழந்து போகிறதாக இப்போது அவனுக்குப் பட்டது. தன்னோடு நெருங்கியோரின் இந்த நட்பை அதிசயமானதென நினைத்து, முன்னர் வியந்திருந்தான். அவையெல்லாம்..... வீழ்ச்சிகொள்ளத், தொடங்கி விட்டன.

அவனைப் புரியாதவர்களைப் போல் ஊடுபாய்க் குத்துகிற நளினங்களை அவர்கள், அவனுக்குச் சொன்னார்கள்; அந்த நளினங்களில் அவன் ஏமாற்றங்கொண்டான். தனது கதைப்புக்களில், போக்குகளில் ஒரு 'நம்பாமை'யை எரிச்சல் மிக வெளியிடுவதையும் கண்டான். அவர்கள் தன்னைப் புரிந்துகொள்ளவில்லையென்பதில் பெரு வியப்புக் கொண்டவன், பிறகும் இவர்கள் ஏன் தன்னுடன் தொடர்பு கொள்ளுகிறார்களென்பதிலும் ஆச்சரியமடைந்தான்.

தன்னைப் பரிசாங்கு பண்ணுமறவரையுக் காணுகிறவர்கள் தன்னைவிட்டு ஏன் விலகிப் போகவில்லையென்ப பார்த்தான்; அது இப்படியே எனச் சந்தேகங்கொண்டான்; எத்தனை புத்தகங்கள்.....! அருந்தலான அருமை யான புத்தகங்கள்... .. அவற்றைப்பற்றிய விடயங்களை அளவ், அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறான். அவனிடமிருந்து அவர்கள் புத்தகங்களைப் பெற்றுச் செல்வார்கள்; அருமையான, மிக அருமையான புத்தகங்கள்... .. அவர்களிடமிருந்து அவனுக்கு.....நான்கோ ஐந்துதான்.

'இதனால் தான் போல.....'

'ஒரு, செய்தி தருவோலு கத்தான்' அவர்களுக்கு நான் இருக்கிறேனெனவெனச் சந்தேகங்கொண்டான். இதைவிடத் தனக்கு அர்த்தமில்லையெனக் கண்டவனின் மனது உடைந்து போக அந்தச் சந்திப்புகள்; கதைப்புக்களில் நாட்டம். குறைந்து வரக் கண்டான். எழுதிய கடிதங்களுக்குச் சாரமான பதில் கிடைக்காததில், அந்த யாழ்ப்பாண நண்பரிடமிடக் கடிதம் எழுதுகின்றும் அவனுக்கு ஆர்வம், குறைந்தது. இழவும், தனிமை கொண்டதெனக் கண்டவனின் முன்னால் தான் இழந்துபோன அவளின் நினைவுகளும் உறு

த்த, துயரங்கள் பெருகி வரக்கண்டான். அர்த்தமில்லாத தாய்க் கழிகின்ற நாட்களிடையில்தான் அந்தக் கடிதம், அவனுக்குக் கிடைத்தது.

அந்த யாழ்ப்பாண நண்பர் ஏதோ 'இன்ரவியூ'விற்கு வருகிறாராம். நீண்ட நாட்களின் பின்னர் அவரை நேரில் சந்திக்கப் போவதைப் பற்றியும் அவன் ஆர்வம் காணவில்லை; 'வந்தால் சந்தித்துக் கொள்வோ'மென மட்டும் நினைத்துக் கொண்டான்.

அவரும் வந்தார்.

காலையில், ஸ்ரேஷனில் நெடுநாளைக்குப் பிறகு காண் பதில் ஆர்வமாய் அவர் கதைத்தார்தான்; அவனும் சும்மா, கதைத்தான். ஸ்லோட் ரெயினில் வெள்ளவத்தைக்கு வருகையில் கதை தொடரவில்லை. அவர் பெட்டிக்கு அப்பால், தலை நீட்டிச் சும்மா பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்.

அவனும், இன்னும் பரபரப்புக்கொள்ளத் தொடங்காத—அமைதியில் ஆழ்ந்து கிடந்த நகரத் தோற்றத்தில்; எட்டிய வெளியில் கத்தியபடி பறந்த காசங்களைப் பார்த்து இலயிப்புக்கொள்ள வந்தான். காலையின் அந்த அழகிய விகளிப்பில் மனம் நிறைவுகொண்டதென உணர், அந்த நண்பரோடும் நன்கு பழக வேண்டுமெனத் திடீரென நினைத்தான்.

அவரோடு ஊரில் கழித்த அருமையான பொழுதுகளையும் நினைவுகொண்டான்; 'ஊரில் தன் மனது நெருங்கிய ஞரே நண்பனான' முன்னர் கருதியிருந்ததையும், அப்படியே அங்கேரித்தான்; அதன் பிறகு—அவன் சிறிது மனம் வீட்டுக் கதைத்தான். இன்ரவியூ; ஊர்ப்புதினங்களென அவை விரிந்து போயின.

பின்னரம் தம்மோடு படித்த பிரான்சுசைச் சந்திக்க 'கிரூண்ட்பாசிற்குப்' போனார்கள். பொலிஸ் ஸ்ரேஷனிற் குள் நுழைந்து பின்னாலுள்ள 'பச்சிலர்ஸ் குவாட்டர்'கிற்குச் சென்று விசாரித்தபோது, சத்தத்தைக் கேட்டுப் பிரான்சில் வெளியே வந்தான்.

முதலில் இவனைக் கண்டவன்,

"சூரி... ..! கனநாளைக்குப் பிறகு... .." என இவ

னைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியுடன் சொல்லியபடி, நண்பரின் கைவைப் பற்றினான்.

அந்த நண்பரளவிற்கு இவன் பிரான்சுசோடு நெருங்கியிருக்கவில்லைத்தான். எந்தவித அந்தரங்கங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளாமலாவிற்கும், அது நெருக்கங்கொண்டிருக்கவில்லை. ஏழெட்டு வருடங்களின் முன்னால் ஒன்றாய்ப்படித்தார்கள் என்பதுதான் அவனைப் பொறுத்தவரை, அவருடனான தொடர்பு. ஆனாலும் அவனின் நெருங்கிய அழைப்பும், கதைப்பும் உற்சாகமான ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தியிருந்தது; மகிழ்ச்சியாய்க் கதைகளில் பங்குகொள்ள எண்ணினான்.

"வாருங்க... .., கடைக்குப் போகலாம்" எனப் பிரான்சில் கேட்க இருவரும் எழுந்து போனார்கள் கடையில் நுழைந்து போனதுமே 'பக்'கென ஒரு மொச்சை நெடி மூக்கில் பரவியதை அவன் உணர்ந்தான். புகை படிந்த—பூச்சுக்கள் உடைந்திருந்த கடையின் அழுக்கான சுவர்கள்; மேசையில் சும்பல் சும்பலாய் மொய்த்திருந்த இலையான்களைக் கண்டதில் அருவெறுப்புப் பெருகி வரவும், அதை வெளிக்காட்டாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

பிரான்சில் உடைத்து ஊற்றிய 'நெக்ரோ'வை அவன் குடித்துக்கொண்டிருந்தபோது நண்பரும் பிரான்சுகம் கிளாஸ்களைப் பற்றியபடி, ஏதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பிரான்சில் திடீரென "லூயிஸின்ர வீட்ட போனனியா... ..? எப்பிடி விஷயங்கள்... .." என ஆவலாய், தான் மனன்து கொள்ளப் போகும் பெண்ணைப் பற்றிக் கேட்டான்.

"ஓம்... .. போனானான்... .." எனத் தொடங்கியவர் இவனை அவதானித்ததைப் போல் நிறுத்தினார்.

"என்ன... ..டா, சூரிதானே இருக்கிறது... ..செதியணக் சொல்லுரா" எனப் பிரான்சில் விரைவுபடுத்தவும்,

"பெரிய விஷயங்கள்... ..; நான் பிறகு சொல்லுறான்... .." என்று அவர் இழுத்தபடி... ..

அவன் ஏமாற்றங் கொண்டான். அவர்களிடையில் தான் மூன்றாம் மனிதனாகிணைனத் தெரிய பெரிதாய், அது உறுத்துவதை உணர்ந்தான்; அந்தக் கதைகளை அறிதலில், அவனுக்கு நாட்டம் இருந்ததில்லை.

பிரான்சிஸ் சொல்லும்படி சொல்லவும், தன்னோடு நெருங்கிய நண்பர்தானே தன்னை அன்னியனாய்க் கண்டு மெளனங் கொண்டார் என்பதே பூதாசுரமாதிரி... சமீப நாட்களாய் நண்பர்கள் மேலிடப்பாடு சூறையிட்டு விலகல்காண வேண்டுமென நினைத்திருந்தது, நினைவுக்கு வரக் கண்டான்.

திடீரென, கடையில் பரவியிருந்த மொச்சை நாற்றம் பெருகியது போலிருந்தது. 'இனிமேலும் இந்த இலையாண்டு கும்பக்களைப் பார்த்துச் சகித்தபடி இருக்க முடியாது. வெறுப்புக்கொள்ள எழுந்து "வெளியில நிக்கிறன்" என்ற படி வாயிற் புறம் வந்தவன், நோக்கமின்றித் தெருவைப் பார்த்தபடி நின்றான். பணிவிலிருந்து வந்த வெள்ளைக்காரொன்று தன்னைக் கடந்து போனதை ஊன்றிப் பார்த்தான். சிறிது சிறிதாய்த் தொலைவுகொண்டு அது போவதை ஆழ்ந்த அர்த்தத்துடன் பார்த்து நிற்பவலைப்போல், அர்த்தமின்றியே பார்த்து நின்றான். 'தொலைவு ...' கொண்டது சந்தி வளைவில் மெல்ல மெல்ல, மறைவு கண்டது.

சந்தி குலவிய அடிவானத்தில், கருமேகங்கள் மேல் எழும்பிக் கொண்டிருந்தன.

சுரேஷ்டிகை 1971

இருப்பு

'சத்தியசீலனுக்குத்

தன் இருப்பின் அர்த்தம் என்னவென்று விளங்கவில்லை. கழிந்த வாழ்வுக்கும் என்ன அர்த்தம் கொண்டிருந்ததென்று பார்க்கவும் ஒன்றும், காணாது குழம்பினான். வரவரத் துயர் பெருகிவருகிறது. மனமும் நெஞ்சும் இடைவெளி காணாது துயரில் அழுந்திக் கிடக்கிறதாய்

எப்பவும் உடற் பலகிணத்தில் தாமஸத்தில் அழுந்திய வரைய் ஆறுதலாய் இயக்கக்கொண்டு. எல்லையற்றுத்துயரம் விரிந்து செல்ல, தலையில் ஏதோ சதாவும் அழுந்திக் கிடக்கக்காண்கிறான்; முகம் மேலும்மேலும் கறுத்துவந்த படி

துயர்கொண்டு தான்மட்டும் தனித்துநிற்க சூழவும் நகர்ந்து செல்லுகிறதாய்க் காட்சிகள் பார்வை கொள்ளும். வாழ்வு சகிக்கமுடியாததாகி வந்தது. இதிலிருந்து மீட்சி காணவேண்டுமெனச் சிவசமயம் எண்ணுவான். எண்ண எண்ணத் தன்னை சுறியாதே மேலும்மேலும் துயரினில் ஆழ்ந்து போகக் காண்கிறான். விடுதலையே கிட்டாதோ என்றுதோன்றப் புதிதாய்ப் பயங்களும் வந்துகூடும்.

ஒரோர் சமயங்களில் விடுதலையும் வந்துகாணும். 'பாத்திரமில்' முழுகிவிட்டுத் தலைதுடைத்து, நிற்கையில் கதவித்கும் மேற்கவருக்குமிடையில் தெரிந்த வீட்டுக் கூரையின் பின், படர்ந்த கருநீல ஆகாயம்.

எண்ணங்களற்று மனது நிர்வாணக்கொள்ளும்; வெளியிற்கவந்து எல்லையற்று விரிந்து செல்ல நிறைவும்வந்துகூடும். 'உடப்பேராதினை'யில் நிற்கையிலும் காலடியில் நிலம்ஊடியத் தொடரும் பாதாளம், நீண்டுநீண்டு எதிரே செல்லும்.

நீள்தொலைவில் அலைகளாய் மலைகள்; மலைகளின் மேலும் வெளி, வெளியும் பாதாளமும் சந்தோஷத்தை நிறைக்க மனம் உயிர்ப்புக் கொள்ளும்.

ஊரில் 'உப்புமால் சந்தோரடியில்' ஒற்றைத் தென்னை மரத்தருகில் நின்று பார்க்கையிலும் இதே சந்தோஷம் சூழக் காணுவான்.

கடல்நடுவில் தனித்து வெளிச்சக்கட்டை, 'கல்முனைக்கும்' 'மண்டை நீவு'க்கும்நடுவில் நீண்டுவிந்த, கடல் வெளி.

வெளி; பார்க்கையில் எப்பவுமே விடுஉலை தந்தபடி... பார்த்த ரூமில் நின்றுகொண்டு; பாதாளத்தைப் பார்த்தபடி; கடல் வெளியில் இலயிப்புக்கொண்டு சதாவும் இருக்கத் தோன்றும். நீளவும் அவ்வாறு இருக்க முடிந்ததில்லை. அர்த்தமற்றவாழ்க்கை இயக்கங்கள் வந்துகட்டும்; மண்ணில் கால்பரவும். எல்லையற்ற வெளியில் ஒன்றக்கண்ட பரவசமும் மறைவு கொள்ளும்.

போதல் வருதல்; வருதல் போதலாய் அர்த்தமற்ற இயக்கங்கள், மறுபடியும் மனதில் துயர்வந்து கணியும்; அர்த்தமிழந்துவாழ்க்கை சகிக்கமுடியாததாய்க் காணும்.

'பார்த்தாயா நட்புங் காதலும்
மறைந்து போவதை.....'

என்பதில் அடிக்கடி மனதில் எழுந்து வரும்! அவளின் வசிகர முகமுந் தோன்றும்.

இடையில் அவளில், என்ன மாறுதல் நேர்ந்ததென்பதும் தெரிந்தபடியாயில்லை.

பரவசம் நிறைந்த அன்னியோன்னியமும்
எவ்வளவு தொலைவிற்கு சென்றது.....?

மணியோடர்மாற்றவே முத்திரை வாங்கவோ சந்தோருக்குப் பந்தவன், பக்கத்துக்கவுண்டரில் இவன் இருக்கவும் பார்த்தும்பாராததாய் நின்றான். 'உன்னுடன் எனக்கொரு சம்பந்தமும் இருந்ததில்லையே.....' என்பதாய்ப் பாராததாய்ப் போனான்.

இரண்டோ மூன்று நாளின் பின்னால் யூனிவசிறுநீர்பிற்றறியில் ஒவியக் காட்சியைப் பார்த்துவிட்டு வருகையில் கீழ்ப்படிக்கட்டருகில், 'இரத்தினபாலனை'க் கண்டான். அவனோடு கதைத்துநிற்கையில் எதிர்பாராததாய் மேற்படியில் அவன், இரண்டு பெட்டைகள் ஒருபெடியனுமாகத் தோன்றியபடி அவனைக்கண்டு மறுபக்கத்திரும்பி நண்பனோடுகதைத்து நின்றவன், 'கதைக்கிறுளோ பார்ப்பம்' எனத்தோன்ற உடனே திரும்பினான். பாதங்களைக் குனிந்து பார்த்து இறங்கி வந்தபடி அவன்.

கிட்ட வருகையில் அவளது முகத்தை உற்றுப்பார்க்கவும் அவன்மேற் கவனங் கொள்ளாதவளைக்கண்டு வியந்த பக்கத்துத் தோழிப்பெட்டை, கையைச்சரண்டிக் கவனமிக்கொள்ளச் செய்ய முயன்றும் படிக்களைப், பாதங்களைப் பார்த்தபடி அவள் கடந்துபோனாள். ஒன்றும் விளங்காது சூழம்பியவளாய் அவளையும், இவளையும் மாறி மாரிப்பார்த்தபடி தோழியும் சென்றாள்.

அதிர்ந்த நெஞ்சில் தனிமைவந்து சூழ்ந்தது. நிலைகுலைந்து நின்று திரும்பிப் பார்த்தான், கன்னிப்பக்கமாக அவளும், அவர்களும் விவகிச்சென்றபடி.....

'பார்த்தாயா, நாம் எவ்வளவு அந்நியங்கொண்டு போனோம்'

அவனால் தொடர்ந்து கதைத்துநிற்கவும் முடியாது போனது 'போவமா' என அவசரமாய் முறித்துத்திரும்பினான். திரும்பிச் செல்லுகையில் 'அக்பர் பாதை'யில் பாலத்தின்கேள் சிறிதுநின்று 'மாவலி'யைப் பார்த்தான். தன்னீரைத் தொடத்தாழ்ந்த மரக்கிளைகளும், தண்ணீரின்ஓட்டமும் முன்போல் பரவசம் தராது போனது. மகாவலிசூழம்பித் தெரிந்தது; மரக்கிளைகளும் 'கோணல்மாணலாய்ச்' சிக்கல்கொண்டு விகாரமாய் மார்பெலும்புகளை நினைப்பூட்டியதாய்.....

'அன்புக்குரியவளாய் பரவசந்தந்தவள் இவ்வாறு ஏன், நடந்து கொள்கிறாள்.....' அவனால் அவளை விளங்க முடியவில்லை.

'மனுஷனை நம்ப முடிகிறதில்லைத்தான்' என்று குழம்பியவன் அறைக்குச்சென்று, அமைதியின்றியே படுத்தான். குழப்பங்கள்விலக இரண்டு கிழமைகளின் பின், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கடிதங்கள்வந்தன. நண்பனோடு ஈஸ்வரனும் போட்டிருந்தான். நண்பனின் கடிதத்தைப் படித்தவன் விளங்காது குழம்பினான்.

திரு. சத்தியசீலன் அவர்களுக்கு!

என்று தொடங்கிய கடிதம்,

இனிமேலாவது எனது தங்கையின் வாழ்வில் குறுக்கிடாமலிருந்தால் நானும் எனது குடும்பமும், நன்றியுடையவர்களாயிருப்போம்.

நன்றிகள்.

தங்கள் உண்மையுள்ள,

சுப்பிரமணியம் விநாயகமூர்த்தி.

என்று முடிந்திருந்தது.

நட்பின் நெருக்கமும் இல்லாது தெரிந்தது. 'எவ்வளவு புத்தி சாவித்தனக் கொண்டமைந்ததாய்.....' திடீரென எவ்வாறு இம்மாறுதல் கொண்டது என்பதும் தெரியாது ஈஸ்வரனின் கடிதத்தைப் பிரித்தான்.

உம்முடைய வாழ்க்கைப்பிரச்சினையில் தீர்க்கமான முடிவை எடுக்கவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது என்ற முன்னுரையோடு, தெளிவாகவே ஈஸ்வரன் எழுதி இருந்தான். விடியற்புறம் ஐந்து மணிபோல் அறைக்குவந்து படுக்கையில் நின்று தட்டி எழுப்பிய நண்பன், 'நீயும் சக்தியனும்... இரண்டு பேரும் துரோகிகள்' என்று சத்தம் போட்டதனை எழுதியிருந்தான்... 'தங்கச்சியின் படிப்பில் இடைஞ்சலாயிருக்கிறதாயும், இனிமேலும் அவளுடைய வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டால் உங்களைச் சும்மா விடமாட்டேன்' என்றும் கத்தியவன் இறுதியில் சொன்னான்.

'அவளுக்குப் பெரிய இடங்களில் இருக்கெல்லாம் கலியாணங் கேட்டு வருகின்றீர்; தூரத்துச் சொந்தத்திலுடொக்கர் பெரியனுக்குக் கேட்டவையள்.....'

'தொலைவும் இருப்பும் ஏனையகதைகளும்' / 54

இவரென்ன.... முன்னூருபா பிச்சச்சம்பளக் காறர்; மீன்பிடிக்கிற சாதி அவருக்கும் ஒரு எண்ணமோ..?"

அவனுக்கு எல்லாம் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. 'அந்த நண்பனோ இவ்வாறெல்லாம் சொன்னான் மனிதநேசிப்பு சர்வதேசியமென்றெல்லாம் இலக்கியக்கூட்டங்களில் முழங்கினானே, அவனோ சாதியை இழுத்தெல்லாம் கதைத்தான்!

வேஷங்கள் நிறைந்த நண்பர்குழுவில் விலகி நின்று சத்தியமாய்வாழ்வோமென நெருங்கி நெருங்கி வந்தானே.... எவ்வளவு மதிப்போடு பழகினான்.

தங்கையின் காதல் வெளித்தெரிய மறைமுகமாய், எவ்வளவு ஆதரவாய் நடந்து கொண்டான். சொந்தத்தில் ஆரோ 'வேதத்தில்' கலியாணங்கட்டின கதையெல்லாம், சொன்னவன் 'உம்முடைய ஆசையும் நிறைவேறு'மென்று சொல்லி சொன்ன தேதியையும் குறித்துவைக்கச் சொன்னானே.....

அவனோ இவ்வாறெல்லாம் மாறிப் போனான்!

'டொக்கர்' எண்டதில் வரிசை மாறியதா?; இவன்

குழப்பத்தான் அவனும் மாறினானா?

எவ்வாறெல்லாம் வியந்தான் !; பரவசங் கொண்டிருந்தான். சந்திப்புகள்; நீண்டகதைகளெனப் புரிந்து கொள்ளல்கள் தொடர எவ்வளவு நெருக்கங் கொண்டிருந்தோம்.

இரு நீண்ட வருஷங்கள்....

எல்லாம் தொலைந்து போனதா?

மனுஷனெண்டால், கட்டாயம் மாறுவானா?

மனுஷன் மதிப்பிழந்து போனானா? ஒன்றும் விளங்காதே குழம்பினான்.

அன்புகொள்ளுகிறவர்களெல்லாம் விலகித் தொலைவிற செல்லச்செல்ல, சகிக்கமுடியாததாய்த் துயர்வந்து குழுமென்ற உன்னுணர்வு மேலும் நிரூபணமாகக் காண்கிறதில் புதிதாய், யாருடனும் நெருங்குகிறதை எண்ண நெஞ்சம் நடுக்குறுதல்காண்கிறான்.

55 | 'இருப்பு'

மனுசர்களை நம்ப முடியாதுபோகிறதில் நாட்டம் குறைந்து, மேலும் மேலும் தனித்துப் போகிறான். அர்த்தமின்றி வெறுமையில் கழிவதென, அவனுடைய இருப்பும் நீளும்.

வெள்ளிபூத்துச் சிதறிய இரவில் மூற்றத்தில் நிற்கையில் இடையிடையே சிலசமயம் மறுபடியும் நிறைவுவர, அர்த்தம் மெல்லியகோடாய்த் தோற்றங்கொள்ளும். பிரமாண்டங்கொண்ட வெட்டவெளி விரிவிடமுன் சிறுபுள்ளியென நிற்கும் தான், அதில் ஒன்றுவதான பிரமையில் பரவசம் சூழும். எவ்வாறெல்லாம் இப்பரவசம் சூழ்கிறதென்பதும் விளங்குகிறபடியாயில்லை.

இளவயதில் விடியற்புறம், பேயாய் இருள் படர்ந்த ஒழுங்கையில் அம்மா 'விளக்குப் பிடிச்சுக்' காட்டத் தம்பியுடன் பூசைக்குப் போன நாட்கள்; திரும்பிவருகையில் பளிபடர்ந்தபுற்றரையில் காக்கள் பரவி நடந்து வந்தபோதுகளிலும்.....

'புதுமைமாதா கோயிற்' தனிமையில் தியானித்திருந்த நாட்களிலும் இதுபோல் மனது நிறைவில் நிறைந்திருந்ததென மின்னலாய், நினைவுகள் தோன்றும்;

கடவுளை - பெருஞ்சத்தியத்தை நம்பிய அந்த நாட்களில் இவ்வாறெல்லாம் அலைப்புற்றதில்லை: சகிக்கமுடியாத துயர்வந்து கவிந்ததுமில்லை. புறக் கஸ்ரங்களிடையிலும் நிறைவாய், எவ்வளவு அமைதியாய் வாழ்க்கை கழிந்தது...!

"கடவுளற்ற மனிதனாய்" மாறிய பிந்திய நாட்கள்... எல்லையற்று நீட்சிகொள்ளும் வெறுமையும், அமைதியின்மையும்.

ஆறுதல் கொள்ளவும் ஒன்றுமற்றதாய் தனித்தபாழில், நெஞ்சு தவிப்புக் கொண்டதென.....

இவனுக்கு, ஒன்றும் தெளிவாகஇல்லை.

மனுஷனை, நம்பமுடியவில்லை.

'கடவுளும் கோயிலும், நிறைவுநாட்களும்.....' தட்டிக் கழிக்கமுடியாததாய்த் தோன்றியபடி...

கடவுளைத் திடீரென்று நம்பவும் முடியவில்லை; அங்கு ஆறுதல்களின் காரணங்கள் என்னவென, விளங்குகிறதாயில்லை. உண்மை எதுவாகுமென்பது தெரியாதே பெரிதாய்க் குழம்பினான்.

'புரியாதபலதுகளில்' ஒன்றாய் இவையும் கலந்ததென....., நீளுகிற இருப்பு.

ஆவணி 1974

★

‘குருநகரேன்ற’ கடலோ
ரக் கிராமத்தில் 1946 மார்ச்சு
யிற் பிறந்த அத்தனூஸ் யேசு
ராசா, சென் ஜேம்ஸ் வித்தியால
யத்திலும், ஸ்ரான்லிக் கல்லூரி
யிலும் தனது கல்வியைப் பெற்
றுக்கொண்டார். ‘அஞ்சலதிபர்,
தந்தியாளர் சேவை’யில் இணைந்
துள்ள இவர் தற்போது, கண்டி
அஞ்சலகத்திற் கடமையாற்றி
கொள்கிறார்.

1969ல் புதுக் களிதை முயற்
சியுடன் இலக்கிய உலகிற்கு அறி
முகமானதிலிருந்து, இடையி
டையே எழுதிவருகிறார். 1968-
1974 வரை இவரால் எழுதப்பட
ட்ட பத்துச் சிறுகதைகளும் இப்
பொழுது வெளிவருகின்றன.
கலைப் பிரக்ஞைகொண்ட நவீ
னத் திரைப்படங்களிலும், மிக்க
சுடுபாடுகொண்டுள்ள இவர்,
‘குருநகரோன்’ என்ற பெயரிற்
சில கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்
ளார்.